

ΧΡΙΣΤΟΥ Α. ΠΑΠΑΝΑΣΤΑΣΙΟΥ—ΝΙΚΟΛΑΟΥ Ε. ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΥ
Καθηγητῶν τῆς Βαρβακείου Προτύπου Σχολῆς,

14

ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ ΝΕΚΡΙΚΟΙ ΔΙΑΛΟΓΟΙ ΕΚΛΟΓΑΙ

ΔΙΑ ΤΗΝ Α΄ ΤΑΞΙΝ

Τῶν γυμνασίων καὶ ἡμιγυμνασίων.

ΕΚΔΟΣΙΣ ΤΡΙΤΗ

Ἀντίτυπα 3.000

Ἀριθ. ἀδείας κυκλοφορίας	74.131
Τιμὴ ἄνευ βιβλιοσήμου..... Δρ.	6.20
Ἄξια βιβλιοσήμου..... »	2.50
Πρόσθετος φόρος Ἀναγκ. Δανείου »	0.80
Συνολικὴ τιμὴ Δρ.	9.50

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟΝ ΙΩΑΝΝΟΥ Ν. ΣΙΔΕΡΗ

ΑΘΗΝΑΙ — ΟΔΟΣ ΣΤΑΔΙΟΥ — 52

1936

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

Αρ. εω. 45077

ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ ΝΕΚΡΙΚΟΙ ΔΙΑΛΟΓΟΙ

ΕΚΛΟΓΑΙ

Πρὸς χρῆσιν τῶν μαθητῶν τῆς Α' τάξεως τῶν γυμνασίων
καὶ τῶν ἡμιγυμνασίων καὶ τῆς τῶν ἀντιστοιχῶν σχολῶν
τῆς Μέσης Ἐκπαιδεύσεως

ΕΚΔΟΤΙΚΟΣ ΟΙΚΟΣ ΙΩΑΝΝΟΥ Ν. ΣΙΔΕΡΗ
ΑΘΗΝΑΙ - ΣΤΑΔΙΟΥ 52
1936

Πᾶν γνήσιον ἀντίτυπον φέρει τὰς ὑπογραφὰς τῶν
συγγραφέων ἢ τοῦ ἐτέρου αὐτῶν.

ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ ΚΑΛΛΕΡΓΗ & ΣΙΑ—ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ 22^Β

ΜΕΡΟΣ Α΄

ΕΙΣΑΓΩΓΗ — ΚΕΙΜΕΝΟΝ

ΜΕΡΟΣ Α

ΕΙΣΑΓΩΓΗ - ΚΕΙΜΕΝΑ

ΕΙΣΑΓΩΓΗ

Ο ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ

1. Βίος τοῦ Λουκιανοῦ.

Ὁ Λουκιανὸς ἐγεννήθη εἰς τὰ Σαμόσατα τῆς συριακῆς χώρας Κομμαγηνῆς περὶ τὸ 120 μ. Χ. Οἱ γονεῖς του δὲν ἦσαν εὐποροὶ καὶ διὰ τοῦτο, ὅπως διηγεῖται ὁ ἴδιος εἰς τὸ Ἐνύπνιον του, ἀφοῦ ἔμαθε τὰ πρῶτα γράμματα, ἔλαβον ἐν οἰκογενειακῶ συμβουλίῳ τὴν ἀπόφασιν νὰ ἀφήσουν τὴν παιδείαν, ἣ ὁποία ἀπῆρει χρόνον καὶ χρήματα, καὶ νὰ τὸν διδάξουν τὴν ἐρμολυφικὴν τέχνην. Τὸν παρέδωκαν λοιπὸν πρὸς τοῦτο εἰς τὸν ἕκ μητρὸς θεῖόν του, ἄριστον ἐρμολύφον. Ἄλλ' ἐπειδὴ συνέβη εἰς τὸν μαθητεύμενον Λουκιανὸν τὸ ἀτύχημα εὐθύς τὴν πρώτην ἡμέραν νὰ θραύσῃ μίαν πλάκα καὶ ἔλαβεν ἔνεκα τούτου πικρὰν πείραν τῆς ῥάβδου τοῦ θεοῦ καὶ διδασκάλου του. ἐγκατέλειπε τὴν τέχνην καὶ ἐπεδόθη εἰς τὴν παιδείαν, πρὸς τὴν ὁποίαν ἦσθάνετο μεγάλην κλίσιν. Ἀφοῦ δὲ ἔμαθε τὴν Ἑλληνικὴν γλῶσσαν καὶ ἐδιδάχθη τὴν ῥητορικὴν, ἐπεδόθη καὶ ἄρχαὸς εἰς τὸ κατῶτατον εἶδος αὐτῆς, τὸ δικανικόν, γενόμενος συνήγορος εἰς δίκας ἐν Ἀντιοχείᾳ. Ἐνωρὶς ὅμως ἀφῆκε τὸ εἶδος τοῦτο τῆς ῥητορικῆς καὶ ἐπεδόθη εἰς τὸ ἐπιδεικτικὸν καὶ σοφιστικόν, ἕκ τοῦ ὁποίου προσεδόκων φήμην καὶ κέρδη οἱ ἀσκοῦντες αὐτὸ κατὰ τοὺς χρόνους ἐκείνους.

Ἐπαιδεύθη δὲ ἐν Ἰωνίᾳ, πιθανῶς τῇ Σμύρῃ, παρὰ τῷ ῥή-

τορι Πολέμωνι. Ἐπειτα περιῆλθε πολλοὺς τόπους, Μ. Ἀσίαν, Ἑλλάδα, Μακεδονίαν, Ἰταλίαν καὶ Γαλατίαν, ἐπιδεικνύων τὴν ῥητορικὴν του τέχνην εἰς πανηγύρεις, ὡς ἐπανειλημμένως ἐν Ὀλυμπίᾳ. Ἐπὶ μακρὸν χρόνον διέμεινε ὡς δικηγόρος εἰς τὴν Ἀντιόχειαν καὶ εἰς τὰς Ἀθήνας, τὴν πόλιν τῆς διανοίας καὶ λεπτοῦς παιδείσεως. Ἐπὶ δὲ τοῦ Ῥωμαίου αὐτοκράτορος Σεβήρου ἔλαβε δοθεῖσαν αὐτῷ θέσιν εἰς τὰ δικαστήρια τῆς Ἀλεξανδρείας, ὅπου καὶ ἀπέθανε περὶ τὸ 180 μ. Χ.

2. Συγγράμματα τοῦ Λουκιανοῦ.

ὑπὸ τὸ ὄνομα τοῦ Λουκιανοῦ φέρονται 82 βιβλία, τὰ πλεῖστα ἐν διαλογικῇ μορφῇ. ἔχων οὗτος πλουσίαν φαντασίαν καὶ πνεῦμα σκωπτικὸν ἔγραψε συγγράμματα ποικίλου περιεχομένου. εἰς αὐτὰ διακρίνεται εἰς ὥραϊαν Ἀττικὴν διάλεκτον χάρις, εὐφυΐα, ἀστείότης καὶ ζωηρὰ φαντασία· πᾶν ὅ,τι εἶχε τότε γελοῖον ἢ θρησκεία, ἢ φιλοσοφία, ἢ κοινωνία καὶ καθόλου ὁ ἀνθρώπινος βίος τὸ σατιρίζει εὐφυέστατα. Πρέπει ὅμως νὰ σημειωθῇ, ὅτι σκώπτει καὶ χλευάζει οὐχὶ ἀπλῶς, ἵνα κινήσῃ τὸν ἀναγνώστην εἰς γέλωτα, ἀλλὰ καὶ ἵνα βελτιώσῃ καὶ φωτίσῃ τὸν αἰῶνά του.

εἶναι ἀντίπαλος πάσης φιλοσοφίας ἀνηκούσης εἰς σχολὴν καὶ πρὸ πάντων τῶν Κυνικῶν, τοὺς ὁποίους σκώπτει μετὰ δριμύτητος.

3. Νεκρικοὶ διάλογοι.

εἰς τούτους ὁ Λουκιανὸς σατιρίζει καὶ διασύρει τὰς ἀδυναμίας καὶ ἀτελείας τῶν ἀνθρώπων μὲ χαριεντισμοὺς παιδρῶν ἢ σκώμματα πειρακτικά.

ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ ΝΕΚΡΙΚΟΙ ΔΙΑΛΟΓΟΙ

1.

ΔΙΟΓΕΝΟΥΣ ΚΑΙ ΠΟΛΥΔΕΥΚΟΥΣ

1. ΔΙΟΓ. ὦ Πολύδευκες, ἐντέλλομαί σοι, ἐπειδὴν τάχιστα ἀνέλθης, — σὸν γὰρ ἔστιν, οἶμαι, ἀναβιῶναι αὔριον — ἦν που ἴδης Μένιππον τὸν κύνα, — εὔροις δ' ἂν αὐτὸν ἐν Κορίνθῳ κατὰ τὸ Κράνειον ἢ ἐν Λυκείῳ τῶν ἐριζόντων πρὸς ἀλλήλους φιλοσόφων καταγελῶντα — εἰπεῖν πρὸς αὐτόν, ὅτι σοί, ὦ Μένιππε, κελεύει ὁ Διογένης, εἴ σοι ἰκανῶς τὰ ὑπὲρ ἀγῆς καταγεγέλασται, ἤκειν ἐνθάδε πολλῶ πλείω ἐπιγελασόμενον· ἐκεῖ μὲν γὰρ ἐν ἀμφιβόλῳ σοὶ ἔτι ὁ γέλωσ ἦν καὶ πολὺ τὸ «τίς γὰρ ὄλωσ οἶδε τὰ μετὰ τὸν βίον;», ἐνταῦθα δὲ οὐ παύσῃ βεβαίως γελῶν, καθάπερ ἐγὼ νῦν, καὶ μάλιστα ἐπειδὴν ὄρῃς τοὺς πλουσίους καὶ σατράπας καὶ τυράννους οὕτω ταπεινοὺς καὶ ἀσήμους, ἐκ μόνης οἰμώγῃς διαγινωσκομένους, καὶ ὅτι μαλθακοὶ καὶ ἀγενεῖς εἰσι μεμνημένοι τῶν ἄνω. ταῦτα λέγε αὐτῷ, καὶ προσέτι ἐμπλησάμενον τὴν πῆραν ἤκειν θέρμων τε

πολλῶν καὶ εἴ που εὖροι ἐν τῇ τριόδῳ Ἐκάτης δεῖ-
πνον κείμενον ἢ ᾧδὸν ἐκ καθαρσίου ἢ τι τοιοῦτον.

2. ΠΟΛ. Ἄλλ' ἀπαγγελῶ ταῦτα, ᾧ Διόγενες.
ὅπως δὲ εἰδῶ μάλιστα, ὁποῖός τις ἔστι τὴν ὄψιν.

ΔΙΟΓ. Γέρων, φαλακρός, τριβώνιον ἔχων πολύ-
θυρον, ἅπαντι ἀνέμφ ἀναπεπταμένον καὶ ταῖς ἐπιπυ-
χαῖς τῶν ῥακίων ποικίλον, γελᾷ δ' αἰεὶ καὶ τὰ πολλὰ
τοὺς ἀλαζόνας τούτους φιλοσόφους ἐπισκώπτει.

ΠΟΛ. Ῥάδιον εὐρεῖν ἀπὸ γε τούτων.

3. ΔΙΟΓ. Τοῖς πλουσίοις δ', ᾧ φίλτατον Πολυδεύ-
κιον, ἀπάγγελλε ταῦτα παρ' ἡμῶν· τί, ᾧ μάταιοι, τὸν
χρυσὸν φυλάττετε ; τί δὲ τιμωρεῖσθε ἑαυτοὺς λογιζόμε-
νοι τεὺς τόκους καὶ τάλαντα ἐπὶ τάλαντοις συντιθέντες,
οὓς χρῆ ἓνα ὀβολὸν ἔχοντας ἤκειν μετ' ὀλίγον ;

ΠΟΛ. Εἰρήσεται καὶ ταῦτα πρὸς ἐκείνους.

ΔΙΟΓ. Ἄλλὰ καὶ τοῖς καλοῖς τε καὶ ἰσχυροῖς
λέγε, Μεγίλλῳ τε τῷ Κορινθίῳ καὶ Δαμοξένῳ τῷ
παλαιστῆ, ὅτι παρ' ἡμῖν οὔτε ἡ ξανθὴ κόμη οὔτε
τὰ χαροπὰ ἢ μέλανα ὄμματα ἢ ἐρύθημα ἐπὶ τοῦ
προσώπου ἔτι ἔστιν ἢ νεῦρα εὖτονα ἢ ᾧμοι καρτεροί,
ἀλλὰ ἅπαντα μία ἡμῖν κόνις, φασί, κρανία γυμνὰ
τοῦ κάλλους.

ΠΟΛ. Οὐ χαλεπὸν οὐδὲ ταῦτα εἰπεῖν πρὸς τοὺς κα-
λοὺς καὶ ἰσχυροὺς.

4. ΔΙΟΓ. Καὶ τοῖς πένησιν, ᾧ Λάκων, — πολλοὶ δ'
εἰσὶ καὶ ἀχθόμενοι τῷ πράγματι καὶ οἰκτίροντες τὴν
ἀπορίαν — λέγε μήτε δακρύειν μήτε οἰμώζειν διηγη-
σάμενος τὴν ἐνταῦθα ἰσοτιμίαν, καὶ ὅτι ὄψονται τοὺς
ἐκεῖ πλουσίους οὐδὲν ἀμείνους αὐτῶν· καὶ Λακεδαι-
μονίοις δὲ τοῖς σοῖς ταῦτα, εἰ δοκεῖ, παρ' ἐμοῦ ἐπι-
τίμησον λέγων ἐκκλεῦσθαι αὐτούς.

ΠΟΛ. Μηδέν, ὦ Διόγενες, περὶ Λακεδαιμονίων λέγε· οὐ γὰρ ἀνέξομαί γε. ἃ δὲ πρὸς τοὺς ἄλλους ἔφησθα, ἀπαγγεῶ.

ΔΙΟΓ. Ἐάσωμεν τούτους, ἐπεὶ σοι δοκεῖ· σὺ δέ, οἷς προεῖπον, ἀλένεγκον παρ' ἐμοῦ τοὺς λόγους.

2.

ΠΛΟΥΤΩΝ ἢ ΚΑΤΑ ΜΕΝΙΠΠΟΥ

1. ΚΡΟΙΣ. Οὐ φέρομεν, ὦ Πλούτων, Μένιππον τούτον· τὸν κύνα παροικοῦντα· ὥστε ἢ ἐκεῖνόν ποι κατὰσθησον ἢ ἡμεῖς μετοικήσομεν εἰς ἕτερον τόπον.

ΠΛΟΥΤ. Τί δ' ὑμᾶς δεινὸν ἐργάζεται ὁμόνευκρος ὢν;

ΚΡΟΙΣ. Ἐπειδὴν ἡμεῖς οἰμώζομεν καὶ στένωμεν ἐκείνων μεμνημένοι τῶν ἄνω, Μίδας μὲν οὐτοσὶ τοῦ χρυσοῦ, Σαρδανάπαλλος δὲ τῆς πολλῆς τρυφῆς, ἐγὼ δὲ Κροῖσος τῶν θησαυρῶν, ἐπιγεῶ καὶ ἐξονειδίζει ἀνδράποδα καὶ καθάρματα ἡμᾶς ἀποκαλῶν, ἐνίοτε δὲ καὶ ἄδων ἐπιταράττει ἡμῶν τὰς οἰμωγὰς, καὶ ὅλως λυπηρὸς ἐστί.

ΠΛΟΥΤ. Τί ταῦτά φασιν, ὦ Μένιππε;

ΜΕΝΙΠ. Ἀληθῆ, ὦ Πλούτων· μισῶ γὰρ αὐτοὺς ἀγεννεῖς καὶ ὀλεθρίους ὄντας, οἷς οὐκ ἀπέχρησε βῖωναι κακῶς, ἀλλὰ καὶ ἀποθανόντες ἔτι μέμνηνται καὶ περιέχονται τῶν ἄνω· χαίρω τοιγαροῦν ἀνιῶν αὐτούς.

ΠΛΟΥΤ. Ἄλλ' οὐ χρεή λυποῦνται γὰρ οὐ μικρῶν στερόμενοι.

ΜΕΝΙΠ. Καὶ σὺ μοραίνεις, ὦ Πλούτων, ὁμόσηφος ὢν τοῖς τούτων στεναγοῖς;

ΠΛΟΥΤ. Οὐδαμῶς, ἀλλ' οὐκ ἂν ἐθέλοιμι στασιάζειν ὑμᾶς.

ΜΕΝΙΠ. Καὶ μὴν, ὦ κάκιστοι Λυδῶν καὶ Φρυγῶν καὶ Ἀσσυρίων, οὕτω γινώσκετε ὡς οὐδὲ παυσομένου· ἔνθα γὰρ ἂν ἴητε, ἀκολουθήσω ἀνιῶν καὶ κατὰδων καὶ καταγελῶν.

ΚΡΟΙΣ. Ταῦτα οὐχ ὕβρις;

ΜΕΝΙΠ. Οὐκ, ἀλλ' ἐκεῖνα ὕβρις ἦν, ἃ ὑμεῖς ἐποιεῖτε, προσκυνεῖσθαι ἀξιοῦντες καὶ ἐλευθέρους ἀνδράσιν ἐντρυφῶντες καὶ τοῦ θανάτου τὸ παράπαν οὐ μνημονεύοντες· τοιγαροῦν οἰμῶξεσθε πάντων ἐκείνων ἀφηρημένοι.

ΚΡΟΙΣ. Πολλῶν γε, ὦ θεοί, καὶ μεγάλων κτημάτων.

ΜΙΔ. Ὅσου μὲν ἐγὼ χρυσοῦ.

ΣΑΡΔ. Ὅσης δὲ ἐγὼ τρυφῆς.

ΜΕΝΙΠ. Εὖ γε, οὕτω ποιεῖτε· ὀδύρεσθε μὲν ὑμεῖς, ἐγὼ δὲ τὸ «γνώθι σαυτὸν» πολλάκις συνείρων ἐπάσομαι ὑμῖν· πρόποι γὰρ ἂν ταῖς τοιαύταις οἰμωγαῖς ἐπαδόμενον.

3.

ΠΛΟΥΤΩΝΟΣ ΚΑΙ ΕΡΜΟΥ

1. ΠΛΟΥΤ. Τὸν γέροντα οἶσθα, τὸν πάνυ γεγη-

ρακότα λέγω, τὸν πλούσιον Εὐκράτην, ὃ παῖδες μὲν οὐκ εἰσίν, οἱ τὸν κληρον δὲ θηρῶντες πεντακισμῦριοι;

ΕΡΜ. Ναί, τὸν Σικυώνιον φής. τί οὖν;

ΠΛΟΥΤ. Ἐκείνον μὲν, ὃ Ἐρμῆ, ζῆν ἕασον ἐπὶ τοῖς ἐνενήκοντα ἔτεσιν, ἃ βεβίωκεν, ἐπιμετρήσας ἄλλα τοσαῦτα, εἰ δὲ οἷόν τε ἦν, καὶ ἔτι πλείω, τοὺς δὲ κόλακας αὐτοῦ Καρίνον τὸν νέον καὶ Δάμωνα καὶ τοὺς ἄλλους κατάσπασον ἐφεξῆς ἅπαντας.

ΕΡΜ. Ἄτοπον ἂν δόξειε τὸ τοιοῦτον.

ΠΛΟΥΤ. Οὐ μὲν οὖν, ἀλλὰ δικαιοτάτον· τί γὰρ ἐκείνοι παθόντες εὐχονται ἀποθανεῖν ἐκείνον ἢ τῶν χρημάτων ἀντιποιοῦνται οὐδὲν προσήκοντες: ὁ δὲ πάντων ἐστὶ μισρότατον, ὅτι καὶ τὰ τοιαῦτα εὐχόμενοι ὁμῶς θεραπεύουσιν, ἔν γε τῷ φανερῷ, καὶ νοσοῦντος, ἃ μὲν βουλευόνται πᾶσι πρόδηλα, θύσειν δὲ ὁμῶς ὑπισχυοῦνται, ἦν ῥαῖση, καὶ ὅλως ποικίλη τις ἢ κολακεία τῶν ἀνδρῶν. διὰ ταῦτα ὁ μὲν ἔστω ἀθάνατος, οἱ δὲ προαπίψαν αὐτοῦ μάτην ἐπιχανόντες.

2. ΕΡΜ. Γελοῖα πείσονται, πανοῦργοι ὄντες· πολλὰ κάκεῖνος εὖ μάλα διαβουκολεῖ αὐτοὺς καὶ ἐλπίζει, καὶ ὅλως αἰεὶ θανόντι ἔοικῶς ἔρρωται πολὺ μᾶλλον τῶν νέων· οἱ δὲ ἤδη τὸν κληρον ἐν σφίσι διηρημένοι βόσκονται ζῶην μακαρίαν πρὸς ἑαυτοὺς τιθέντες.

ΠΛΟΥΤ. Οὐκοῦν ὁ μὲν ἀποδυσάμενος τὸ γῆρας ὥσπερ Ἰόλεως ἀνηβησάτω, οἱ δὲ ἀπὸ μέσων τῶν ἐλπίδων τὸν ὄνειροποληθέντα πλοῦτον ἀπολιπόντες ἠκέτωσαν ἤδη κακοὶ κακῶς ἀποθανόντες.

ΕΡΜ. Ἀμέλησον, ὃ Πλούτων· μετελεύσομαι γάρ σοι ἤδη αὐτοὺς καθ' ἓνα ἐξῆς· ἐπὶ δέ, οἶμαι, εἰσί.

ΠΛΟΥΤ. Κατάσπα, ὁ δὲ παραπέμψει ἕκαστον ἀντὶ γέροντος αὐθις πρωθήβης γενόμενος.

4.

ΤΕΡΨΙΩΝΟΣ ΚΑΙ ΠΛΟΥΤΩΝΟΣ

1. ΤΕΡΨ. Τοῦτο, ὦ Πλούτων, δίκαιον, ἐμὲ μὲν τεθνάναι τριάκοντα ἔτη γεγονότα, τὸν δὲ ὑπὲρ τὰ ἐνενήκοντα γέροντα Θούκριτον ζῆν ἔτι ;

ΠΛΟΥΤ. Δικαιότατον μὲν οὖν, ὦ Τερψίων, εἴ γε ὁ μὲν ζῆ μηδένα εὐχόμενος ἀποθανεῖν τῶν φίλων, σὺ δὲ παρὰ πάντα τὸν χρόνον ἐπεβούλευες αὐτῷ περιμένων τὸν κλῆρον.

ΤΕΡΨ. Οὐ γὰρ ἐχρῆν γέροντα ὄντα καὶ μηκέτι χρήσασθαι τῷ πλούτῳ αὐτὸν δυνάμενον ἀπελθεῖν τοῦ βίου παραχωρήσαντα τοῖς νέοις ;

ΠΛΟΥΤ. Καινά, ὦ Τερψίων, νομοθετεῖς, τὸν μηκέτι τῷ πλούτῳ χρήσασθαι δυνάμενον πρὸς ἡδονὴν ἀποθνήσκειν· τὸ δὲ ἄλλως ἢ Μοῖρα καὶ ἡ φύσις διέταξεν.

2. ΤΕΡΨ. Οὐκοῦν ταύτης αἰτιῶμαι τῆς διατάξεως· ἐχρῆν γὰρ τὸ πρᾶγμα ἐξῆς πως γίνεσθαι, τὸν πρεσβύτερον πρότερον καὶ μετὰ τοῦτον ὅστις καὶ τῆ ἡλικίᾳ μετ' αὐτόν, ἀναστρέφεσθαι δὲ μηδαμῶς, μηδὲ ζῆν μὲν τὸν ὑπέργηρον ὀδόντας τρεῖς ἔτι λοιποὺς ἔχοντα, μόγις ὄρῳντα, οἰκέταις τέτταρσιν ἐπικεκυφότα, κορούζης μὲν τὴν ῥίνα, λήμης δὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς μεστὸν ὄντα, οὐδὲν ἔτι ἡδὺ εἰδότα, ἔμψυχόν τινα τάφον ὑπὸ τῶν νέων

καταγελώμενον, ἀποθνήσκειν δὲ καλλίστους καὶ ἔρρω-
μενεστάτους νεανίσκους· ἄνω γὰρ ποταμῶν τοῦτο γε ἢ
τὸ τελευταῖον εἰδέναι ἔχρῃν, πότε καὶ τεθνήξεται
τῶν γερόντων ἕκαστος, ἵνα μὴ μάτην ἂν ἐνίους ἐθε-
ράπευον. νῦν δέ, τὸ τῆς παροιμίας, ἡ ἄμαξα τὸν βοῦν
πολλάκις ἐκφέρει.

3. ΠΛΟΥΤ. Ταῦτα μὲν, ὦ Τερψίων, πολὺ συνε-
τώτερα γίνεται ἢ περ σοὶ δοκεῖ. καὶ ὑμεῖς δὲ τί πα-
θόντες ἀλλοτρίοις ἐπιχαίνετε καὶ τοῖς ἀτέκνοις τῶν
γερόντων ἐσποιεῖτε φέροντες αὐτούς; τοιγαροῦν γέλω-
τα ὀφλισκάνετε πρὸ ἐκείνων κατορυττόμενοι, καὶ τὸ
πρᾶγμα τοῖς πολλοῖς ἠδιστον γίνεται· ὅσῳ γὰρ ὑμεῖς
ἐκείνους ἀποθανεῖν εὐχεσθε, τοσοῦτῳ ἅπασιν ἠδὺ προ-
αποθανεῖν ὑμᾶς αὐτῶν.

4. ΤΕΡΨ. Ἀληθῆ ταῦτα φῆς· ἐμοῦ γοῦν Θούκρι-
τος πόσα κατέφαγεν αἰεὶ τεθνήξεσθαι δοκῶν καὶ ὁπότε
ἐσίοιμι ὑποστένων καὶ μύχιόν τι, καθάπερ ἐξ ὧοῦ νεοτ-
τὸς ἀτελής, ὑποκρώζων, ὥστ' ἔγωγε ὅσον αὐτίκα οἴο-
μενος ἐπιβῆσειν αὐτὸν τῆς σοροῦ ἔπεμπόν τε πολλά,
καὶ ὑπὸ φροντίδων ἄγρυπνος ἐκείμην ἀριθμῶν ἔκα-
στα καὶ διαττάτων. ταῦτα γοῦν μοι καὶ τοῦ ἀποθα-
νεῖν αἴτια γεγένηται, ἀγρυπνία καὶ φροντίδες· ὁ δὲ
τοσοῦτόν μοι δέλεαρ καταπιὼν ἐφειστήκει θαπτομένῳ
πρόην ἐπιγελῶν.

5. ΠΛΟΥΤ. Εὖ γε, ὦ Θούκριτε, ζῆς ἐπὶ μήχι-
στον πλουτῶν ἅμα καὶ τῶν τοιούτων καταγελῶν,
μηδὲ πρότερόν γε σὺ ἀποθάνοις ἢ προπέμψας πάντας
τοὺς κόλακας.

ΤΕΡΨ. Τοῦτο μὲν, ὦ Πλούτων, καὶ ἐμοὶ ἠδιστον
ἦδη, εἰ καὶ Χαροιάδης προτεθνήξεται Θουκρίτου.

ΠΛΟΥΤ. Θάρρει, ὦ Τερψίων· καὶ Φείδων γὰρ καὶ

Μέλανθος καὶ ὅλως ἅπαντες προελεύσονται αὐτοῦ ὑπὸ ταῖς αὐταῖς φροντίσιν.

ΤΕΡΨ. Ἐπαινῶ ταῦτα· ζῆς ἐπὶ μάλιστα, ὦ Θούκριτε.

5.

ΖΗΝΟΦΑΝΤΟΥ ΚΑΙ ΚΑΛΛΙΔΗΜΙΔΟΥ

1. ΖΗΝ. Σὺ δέ, ὦ Καλλιδημίδη, πῶς ἀπέθανες ; ἐγὼ μὲν γὰρ ὅτι παράσιτος ὢν Δεινίου πλέον τοῦ ἱκανοῦ ἐμφαγὼν ἀπεπνίγην, οἶσθα· παρῆς γὰρ ἀποθνήσκοντί μοι.

ΚΑΛ. Παρῆν, ὦ Ζηνόφαντε· τὸ δὲ ἐμὸν παράδοξόν τι ἐγένετο· οἶσθα γὰρ καὶ σύ που Πτοιόδωρον τὸν γέροντα ;

ΖΗΝ. Τὸν ἄτεκνον, τὸν πλούσιον, ᾧ σε τὰ πολλὰ ἤδειν συνόντα ;

ΚΑΛ. Ἐκείνον αὐτὸν ἀεὶ ἐθεράπευον ὑπισχνούμενον ἐπ' ἐμοὶ τεθνήξασθαι. ἐπεὶ δὲ τὸ πρᾶγμα ἐς μάλιστα ἐπεγίνετο καὶ ὑπὲρ τὸν Τιθωνὸν ὁ γέρον ἐξῆ, ἐπιτομὸν τινα ὁδὸν ἐπὶ τὸν κληρὸν ἐξεῦρον· πριάμενος γὰρ φάρμακον ἀνέπεισα τὸν οἰνοχόον, ἐπειδὰν τάχιστα ὁ Πτοιόδωρος αἰτήσῃ πιεῖν, — πίνει δὲ ἐπιεικῶς ζωρότερον — ἐμβαλόντα ἐς κύλικα ἔτοιμον ἔχειν αὐτὸ καὶ ἐπιδούναι αὐτῷ· εἰ δὲ τοῦτο ποιήσεις, ἐλεύθερον ἐπωμοσάμην ἀφήσειν αὐτόν.

ΖΗΝ. Τί οὖν ἐγένετο; πάνυ γάρ τι παράδοξον ἔρειν ἔοικας.

2. ΚΑΛ. Ἐπει τοίνυν λουσάμενοι ἤκομεν, δύο δὴ ὁ μειρακίσκος κύλικας ἐτοίμους ἔχων τὴν μὲν τῷ Πτοιόδῶρῳ τὴν ἔχουσαν τὸ φάρμακον, τὴν δὲ ἑτέραν ἐμοί, σφαλείς, οὐκ οἶδ' ὅπως, ἐμοὶ μὲν τὸ φάρμακον, Πτοιόδῶρῳ δὲ τὴν ἀφάρμακτον κύλικα ἔδωκεν· εἶτα ὁ μὲν ἔπινεν, ἐγὼ δὲ αὐτίκα μάλα ἐκτάδην ἐκείμην ὑποβολιμαῖος ἀντ' ἐκείνου νεκρός. τί τοῦτο γελᾷς, ὦ Ζηνόφαντε; καὶ μὴν οὐκ ἔδει γε ἑταίρω ἀνδρὶ ἐπιγελᾶν.

ΖΗΝ. Ἄστυα γάρ, ὦ Καλλιδημίδη, πέπονθας. ὁ γέρον δὲ τί πρὸς ταῦτα;

ΚΑΛ. Πρῶτον μὲν ὑπεταράχθη πρὸς τὸ αἰφνίδιον, εἶτα συνείς, οἶμαι, τὸ γεγεννημένον ἐγέλα καὶ αὐτός, οἶά γε ὁ οἰνοχόος εἵργασται.

ΖΗΝ. Πλὴν ἀλλ' οὐδὲ σὲ τὴν ἐπίτομον ἐχρῆν τραπέσθαι· ἦκε γὰρ ἂν σοι διὰ τῆς λεωφόρου ἀσφαλέστερον, εἰ καὶ ὀλίγῳ βραδύτερον.

6.

ΧΑΡΩΝΟΣ ΚΑΙ ΕΡΜΟΥ ΚΑΙ ΝΕΚΡΩΝ
ΔΙΑΦΟΡΩΝ

1. ΧΑΡ. Ἀκούσατε, ὡς ἔχει ἡμῖν τὰ πράγματα. μικρὸν μὲν ἡμῖν, ὡς ὁρᾶτε, τὸ σκαφίδιον καὶ ὑπόσαθρόν ἐστι καὶ διαρρεῖ τὰ πολλά, καί, ἦν τραπῆ ἐπὶ θάτερα, οὐχίχρησεται περιτραπέν, ὑμεῖς δὲ ἅμα τοσοῦτοι ἦκατε πολλὰ ἐπιφερόμενοι ἕκαστος. ἦν οὖν μετὰ τούτων ἐμβῆτε, δέ-

δια, μὴ ὕστερον μετανοήσητε, καὶ μάλιστα ὁπόσοι νεῖν οὐκ ἐπίστασθε.

ΕΡΜ. Πῶς οὖν ποιήσαντες εὐπλοήσομεν ;

ΧΑΡ. Ἐγὼ ὑμῖν φράσω· γυμνοὺς ἐπιβαίνειν χρὴ τὰ περιττὰ ταῦτα πάντα ἐπὶ τῆς ἡμόνος καταλιπόντας· μόλις γὰρ ἂν καὶ οὕτως δέξαιτο ὑμᾶς τὸ πορθμεῖον. σοὶ δέ, ὦ Ἐρμῆ, μελήσει τὸ ἀπὸ τούτου μηδένα παραδέχεσθαι αὐτῶν, ὅς ἂν μὴ ψιλὸς ἦ καὶ τὰ ἔπιπλα, ὥσπερ ἔφην, ἀποβαλόν. παρὰ δὲ τὴν ἀποβάθραν ἐστὼς διαγίνωσκε αὐτοὺς καὶ ἀναλάμβανε, γυμνοὺς ἐπιβαίνειν ἀναγκάζων.

2. ΕΡΜ. Εὐ λέγεις, καὶ οὕτω ποιήσωμεν.— Οὐτοσί τις ὁ πρῶτός ἐστι ;

MEN. Μένιππος ἔγωγε. ἀλλ' ἰδοὺ ἡ πῆρα μοι, ὦ Ἐρμῆ, καὶ τὸ βάκτρον ἐς τὴν λίμνην ἀπερρίφθων, τὸν τρίβωνα δὲ οὐδὲ ἐκόμισα εὖ ποιῶν.

ΕΡΜ. Ἐμβαινε, ὦ Μένιππε, ἀνδρῶν ἄριστε, καὶ τὴν προεδρίαν παρὰ τὸν κυβερνήτην ἔχε ἐφ' ὕψηλοῦ, ὡς ἐπισκοπῆς ἅπαντας. 4. ὁ δὲ τὴν πορφυρίδα οὐτοσί καὶ τὸ διάδημα ὁ βλοσυρὸς τις ὢν τυγχάνεις ;

ΛΑΜΠ. Λάμπιχος Γελφῶν τύραννος.

ΕΡΜ. Τί οὖν, ὦ Λάμπιχε, τοσαῦτα ἔχων πάρει ;

ΛΑΜΠ. Τί οὖν ; ἐχρῆν, ὦ Ἐρμῆ. γυμνὸν ἦκειν τύραννον ἄνδρα ;

ΕΡΜ. Τύραννον μὲν οὐδαμῶς, νεκρὸν δὲ μάλα· ὥστε ἀπόθου ταῦτα.

ΛΑΜΠ. Ἰδοὺ σοι ὁ πλοῦτος ἀπέρριπται.

ΕΡΜ. Καὶ τὸν τύφον ἀπόρριψον, ὦ Λάμπιχε, καὶ τὴν ὑπεροψίαν· βαρῆσει γὰρ τὸ πορθμεῖον συνεμπεσόντα.

ΛΑΜΠ. Οὐκοῦν ἀλλὰ τὸ διάδημα ἔασόν με ἔχειν καὶ τὴν ἐφεστρίδα.

ΕΡΜ. Οὐδαμῶς, ἀλλὰ καὶ ταῦτα ἄφες.

ΔΑΜ. Ναί, ὦ Ἑρμῆ· ἀλλὰ παράδεξαί με γυμνὸν ὄντα.

ΕΡΜ. Οὐ γυμνόν, ὦ βέλτιστε, τοσαύτας σάρκας περιβεβλημένον· ὥστε ἀπόδυθι αὐτάς, ἐπεὶ καταδύσεις τὸ σκάφος τὸν ἕτερον πόδα ὑπερθεῖς μόνον· ἀλλὰ καὶ τοὺς στεφάνους τούτους ἀπόρριψον καὶ τὰ κηρύγματα.

ΔΑΜ. Ἴδού σοι γυμνός, ὡς ὄρας, ἀληθῶς εἰμι καὶ ἰσοστάσιος τοῖς ἄλλοις νεκροῖς.

6. ΕΡΜ. Οὕτως ἄμεινον ἀβαρῆ εἶναι· ὥστε ἔμβαινε. καὶ σὺ δὲ τὸν πλοῦτον ἀποθέμενος, ὦ Κράτων, καὶ τὴν μαλακίαν δὲ προσέτι καὶ τὴν τρυφήν μηδὲ τὰ ἐντάφια κόμιζε μηδὲ τὰ τῶν προγόνων ἀξιώματα, κατάλιπε δὲ καὶ γένος καὶ δόξαν καὶ εἴ ποτέ σε ἡ πόλις ἀνεκήρυξε καὶ τὰς τῶν ἀνδριάντων ἐπιγραφάς, μηδέ, ὅτι μέγαν τάφον ἐπὶ σοι ἔχωσαν, λέγε· βαρύνει γὰρ καὶ ταῦτα μνημονεύμενα.

ΚΡΑΤ. Οὐχ ἐκὼν μὲν, ἀπορρίψω δέ· τί γὰρ ἂν καὶ πάθοιμι;

7. ΕΡΜ. Βαβαῖ. σὺ δὲ ὁ ἔνοπλος τί βούλει; ἢ τί τὸ τρόπαιον τοῦτο φέρεις;

ΣΤΡΑΤ. Ὅτι ἐνίκησα, ὦ Ἑρμῆ, καὶ ἠρίστευσα καὶ ἡ πόλις ἐτίμησέ με.

ΕΡΜ. Ἄφες ὑπὲρ γῆς τὸ τρόπαιον· ἐν ἄδου γὰρ εἰρήνη καὶ οὐδὲν ὄπλων δεήσει. 8. ὁ σεμνὸς δὲ οὗτος ἀπὸ γε τοῦ σχήματος καὶ βρενθυόμενος, ὁ τὰς ὀφρῦς ἐπηρκώς, ὁ ἐπὶ τῶν φροντίδων τίς ἐστίν, ὁ τὸν βαθὺν πώγωνα καθειμένος;

ΜΕΝ. Φιλόσοφός τις, ὦ Ἑρμῆ, μᾶλλον δὲ γόης καὶ τερατείας μεστός· ὥστε ἀπόδυσον καὶ τοῦτον· ὄψει γὰρ πολλὰ καὶ γελοῖα ὑπὸ τῷ ἱματίῳ σκεπόμενα.

ΕΡΜ. Ἀπόθου σὺ τὸ σχῆμα πρῶτον, εἶτα καὶ ταυτὶ πάντα. ὦ Ζεῦ, ὄσην μὲν τὴν ἀλαζονείαν κομίζει, ὄσην

δὲ ἀμαθίαν καὶ ἔριν καὶ κενοδοξίαν καὶ ἐρωτήσεις ἀπό-
ρους καὶ λόγους ἀκανθώδεις καὶ ἐννοίας πολυπλόκους,
ἀλλὰ καὶ ματαιοπονίαν μάλα πολλὴν καὶ λῆρον οὐκ
ὀλίγον καὶ ὕθλους καὶ μικρολογίαν, νῆ Δία καὶ χρυσίον
γε τουτὶ καὶ ἡδυπάθειαν δὲ καὶ ἀναισχυντίαν καὶ ὄργην
καὶ τρυφήν καὶ μαλακίαν· οὐ λέληθε γάρ με, εἰ καὶ
μάλα περικρύπτεις αὐτά. καὶ τὸ ψεῦδος δὲ ἀπόθου καὶ
τὸν τύφον καὶ τὸ οἴεσθαι ἀμείνων εἶναι τῶν ἄλλων· ὡς,
εἴ γε ταῦτα πάντα ἔχων ἐμβαίης, ποία πεντηκόντορος
δέξαιτο ἄν σε;

ΦΙΛ. Ἀποτίθεται τοίνυν αὐτά, ἐπεὶπερ οὕτω κε-
λεύεις.

9. ΜΕΝ. Ἀλλὰ καὶ τὸν πώγωνα τοῦτον ἀποθέσθω,
ὃ Ἑρμῆ, βαρύν τε ὄντα καὶ λάσιον, ὡς ὄρῳς· πέντε
μναῖ τριχῶν εἰσι τοῦλάχιστον.

ΕΡΜ. Εὖ λέγεις· ἀπόθου καὶ τοῦτον.

ΦΙΛ. Καὶ τίς ὁ ἀποκείρων ἔσται;

ΕΡΜ. Μένιππος οὕτωσὶ λαβὼν πέλεκυν τῶν ναυπη-
γικῶν ἀποκόψει αὐτὸν ἐπικόπῃ τῇ ἀποβάθρῃ χρη-
σάμενος.

ΜΕΝ. Οὐκ, ὃ Ἑρμῆ, ἀλλὰ πρίονά μοι ἀνάδος· γε-
λοιότερον γὰρ τοῦτο.

ΕΡΜ. Ὁ πέλεκυς ἱκανός... εὖ γε. ἀνθρωπινώτερος
νῦν ἀναπέφηνας ἀποθέμενος σαυτοῦ τὴν κινάβραν.

ΜΕΝ. Βούλει μικρὸν ἀφέλωμαι καὶ τῶν ὀφρύων;

ΕΡΜ. Μάλιστα· ὑπὲρ τὸ μέτωπον γὰρ καὶ ταύτας
ἐπῆρκεν, οὐκ οἶδα ἐφ' ὅτῳ ἀνατείνων ἑαυτόν. τί τοῦτο;
καὶ δακρύεις, ὃ κάθαυμα, καὶ πρὸς θάνατον ἀποδειλιᾷς;
ἔμβηθι δ' οὔν.

ΜΕΝ. Ἐν ἔτι τὸ βαρύτερον ὑπὸ μάλης ἔχει.

ΕΡΜ. Τί, ὃ Μένιππε;

MEN. Κολακείαν, ὃ Ἑρμῆ, πολλὰ χρησιμεύσαν αὐτῷ ἐν τῷ βίῳ.

ΦΙΛ. Οὐκοῦν καὶ σύ, ὃ Μένιππε, ἀπόθου τὴν ἐλευθερίαν καὶ παρρησίαν καὶ τὸ ἄλυπον καὶ τὸ γενναῖον καὶ τὸν γέλωτα· μόνος γοῦν τῶν ἄλλων γελᾷς.

ΕΡΜ. Μηδαμῶς, ἀλλὰ καὶ ἔχε ταῦτα· κοῦφα γὰρ καὶ πάνυ εὐφορα ὄντα καὶ πρὸς τὸν κατάπλουν χρήσιμα. 10. καὶ ὁ ῥήτωρ δὲ σὺ ἀπόθου τῶν ῥημάτων τὴν τοσαύτην ἀπεραντολογίαν καὶ ἀντιθέσεις καὶ παρισώσεις καὶ περιόδους καὶ βαρβαρισμοὺς καὶ τὰ ἄλλα βάρη τῶν λόγων.

ΡΗΤ. Ἦν ἰδοῦ, ἀποτίθεμαι.

MEN. Εὖ ἔχει· ὥστε λύε τὰ ἀπόγεια, τὴν ἀποβάθραν ἀνελώμεθα, τὸ ἀγκύριον ἀνεσπᾶσθω, πέτασον τὸ ἰστιόν, εὐθύνε, ὃ πορθμεῦ, τὸ πηδάλιον· εὐπλοῶμεν. 11. τί οἰμῶζετε, ὃ μάταιοι, καὶ μάλιστα ὁ φιλόσοφος σὺ ὁ ἀρτίως τὸν πώγωνα δεδηωμένος;

ΦΙΛ. Ὅτι, ὃ Ἑρμῆ, ἀθάνατον ὄμην τὴν ψυχὴν ὑπάρχειν.

MEN. Ψεύδεται· ἄλλα γὰρ ἔοικε λυπεῖν αὐτόν.

ΦΙΛ. Σὺ δέ, ὃ Μένιππε, οὐκ ἄχθη ἀποθανών;

MEN. Πῶς, ὅς ἔσπευσα ἐπὶ τὸν θάνατον καλέσαντος μηδενός; 12. ἀλλὰ μεταξὺ λόγων οὐ κραυγὴ τις ἀκούεται ὥσπερ τινῶν ἀπὸ γῆς βρόντων;

ΕΡΜ. Ναί, ὃ Μένιππε, οὐκ ἀφ' ἐνός γε χωρίου, ἀλλ' οἱ μὲν ἐς τὴν ἐκκλησίαν συνελθόντες ἄσμενοι γελῶσι πάντες ἐπὶ τῷ Λαμπίχου θανάτῳ καὶ ἡ γυνὴ αὐτοῦ συνέχεται πρὸς τῶν γυναικῶν καὶ τὰ παιδιά νεογνὰ ὄντα ὁμοίως κάκεινα ὑπὸ τῶν παίδων βάλλεται ἀφθόνοις τοῖς λίθοις· ἄλλοι δὲ Διόφαντων τὸν ῥήτορα ἐπαινοῦσιν ἐν Σικυῶνι ἐπιταφίους λόγους διεξιόντα ἐπὶ Κράτῳ.

τούτω. καὶ νῆ Δία γε ἡ Δαμασίου μήτηρ κωκύουσα
ἔξάρχει τοῦ θρήνου σὺν γυναιξίν ἐπὶ τῷ Δαμασίῳ· σὲ δέ,
ὦ Μένιππε, οὐδεὶς δακρῦει, καθ' ἡσυχίαν δὲ κείσαι
μόνος.

13. ΜΕΝ. Οὐδαμῶς, ἀλλ' ἀκούσῃ τῶν κυνῶν μετ'
ὀλίγον ὠρουμένων οἴκτιστον ἐπ' ἐμοὶ καὶ τῶν κοράκων
τυπτομένων τοῖς περοῖς, ὅποταν συνελθόντες θά-
πτωσί με.

ΕΡΜ. Γεννάδας εἶ, ὦ Μένιππε. ἀλλ' ἐπεὶ καταπε-
πλεύκαμεν ἡμεῖς, ὑμεῖς μὲν ἄπιτε πρὸς τὸ δικαστήριον
εὐθεῖαν ἐκείνην προϊόντες, ἐγὼ δὲ καὶ ὁ πορθμεὺς ἄλ-
λους μετελευσόμεθα.

ΜΕΝ. Εὐπλοεῖτε, ὦ Ἑρμῆ· προΐωμεν δὲ καὶ ἡμεῖς.
τί οὖν ἔτι καὶ μέλλετε; πάντως δικασθῆναι δεήσει, καὶ
τὰς καταδίκας φασὶν εἶναι βαρείας, τροχοὺς καὶ λίθους
καὶ γῦπας· δειχθήσεται δὲ ὁ ἐκάστου βίος ἀκριβῶς.

7.

ΚΡΑΤΗΤΟΣ ΚΑΙ ΔΙΟΓΕΝΟΥΣ

1. ΚΡΑΤ. Μοίριχον τὸν πλούσιον ἐγίνωσκες, ὦ Διό-
γενες, τὸν πάνυ πλούσιον, τὸν ἐκ Κορίνθου, τὸν τὰς
πολλὰς ὀλκάδας ἔχοντα, οὗ ἀνεψιὸς Ἀριστέας, πλούσιος
καὶ αὐτὸς ὢν; ὅς τὸ Ὀμηρικὸν ἐκεῖνο εἰώθει ἐπιλέγειν,
ἢ μ' ἀνάειρ' ἢ ἐγὼ σέ.

ΔΙΟΓ. Τίνος ἔνεκα, ὦ Κράτης;

ΚΡΑΤ. Ἐθεράπευον ἀλλήλους τοῦ κλήρου ἔνεκα

ἐκάτερος ἠλικιωῶται ὄντες, καὶ τὰς διαθήκας ἐς τὸ φανερόν ἐτίθεντο, Ἀριστέαν μὲν ὁ Μοίριχος, εἰ προαποθά-
νοι, δεσπότην ἀφιεῖς τῶν ἑαυτοῦ πάντων, Μοίριχον δὲ
ὁ Ἀριστέας, εἰ προαπέλθοι αὐτοῦ. ταῦτα μὲν ἐγέγρα-
πτο, οἱ δ' ἐθεράπευον ὑπερβαλλόμενοι ἀλλήλους τῇ κο-
λακείᾳ· καὶ οἱ μάντις, οἳ τε ἀπὸ τῶν ἄστρον τεκμαιρό-
μενοι τὸ μέλλον οἳ τε ἀπὸ τῶν ὄνειράτων, ὡς γε Χαλ-
δαίων παῖδες, ἀλλὰ καὶ ὁ Πύθιος αὐτὸς ἄρτι μὲν Ἀρι-
στέα παρεῖχε τὸ κράτος, ἄρτι δὲ Μοιρίῳ, καὶ τὰ τά-
λαντα ποτὲ μὲν ἐπ' ἐκείνον, νῦν δ' ἐπὶ τοῦτον ἔρρεπε.

2. ΔΙΟΓ. Τί οὖν πέρας ἐγένετο, ὦ Κράτης; ἀκούσαι
γὰρ ἄξιον.

ΚΡΑΤ. Ἄμφω τεθνῶσιν ἐπὶ μιᾶς ἡμέρας, οἱ δὲ κλη-
ροὶ ἐς Εὐνόμιον καὶ Θρασυκλέα περιῆλθον ἄμφω συγ-
γενεῖς ὄντας οὐδὲ πώποτε προμαντευομένους οὕτω γε-
νέσθαι ταῦτα· διαπλέοντες γὰρ ἀπὸ Σικυῶνος ἐς Κίρ-
ραν κατὰ μέσον τὸν πόρον πλαγίῳ περιπεσόντες τῷ
Ἰάπυγι ἀνετράπησαν.

3. ΔΙΟΓ. Εὖ ἐποίησαν. ἡμεῖς δέ, ὁπότε ἐν τῷ βίῳ
ἦμεν, οὐδὲν τοιοῦτον ἐνενοοῦμεν περὶ ἀλλήλων· οὔτε
ἐγὼ ποτε ηὔξάμην Ἀντισθένην ἀποθανεῖν, ὡς κλη-
ρονομήσαιμι τῆς βακτηρίας αὐτοῦ—εἶχε δὲ πάνυ καρ-
τερὰν ἐκ κοτίνου ποιησάμενος—οὔτε, οἶμαι, σὺ ὁ Κρά-
της ἐπεθύμεις κληρονομεῖν ἀποθανόντος ἐμοῦ τὰ κτή-
ματα καὶ τὸν πῖθον καὶ τὴν πῆραν χοίνικας δύο θέρ-
μων ἔχουσαν.

ΚΡΑΤ. Οὐδὲν γὰρ μοι τούτων ἔδει, ἀλλ' οὐδὲ σοί,
ὦ Διόγενες· ἃ γὰρ ἐχρῆν, σὺ τε Ἀντισθένους ἐκληρο-
νόμησας καὶ ἐγὼ σοῦ, πολλῷ μείζω καὶ σεμνότερα τῆς
Περσῶν ἀρχῆς.

ΔΙΟΓ. Τίνα ταῦτα φής;

ΚΡΑΤ. Σοφίαν, αὐτάρκειαν, ἀλήθειαν, παρρησίαν, ἐλευθερίαν.

ΔΙΟΓ. Νῆ Δία, μέμνημαι καὶ τοῦτον διαδεξάμενος τὸν πλοῦτον παρὰ Ἀντισθένης καὶ σοὶ ἔτι πλείω καταλιπών.

4. ΚΡΑΤ. Ἄλλ' οἱ ἄλλοι ἡμέλουν τῶν τοιούτων κτημάτων καὶ οὐδεὶς ἐθεράπευεν ἡμᾶς κληρονομήσειν προσδοκῶν, ἔς δὲ τὸ χρυσίον πάντες ἔβλεπον.

ΔΙΟΓ. Εἰκότως· οὐ γὰρ εἶχον, ἔνθα ἂν δέξαιτο τὰ τοιαῦτα παρ' ἡμῶν διερρηκότες ὑπὸ τρυφῆς, καθάπερ τὰ σαπρὰ τῶν βαλλαντίων· ὥστε, εἴ ποτε καὶ ἐμβάλοι τις ἐς αὐτοὺς ἢ σοφίαν ἢ παρρησίαν ἢ ἀλήθειαν, ἐξέπιπτεν εὐθύς καὶ διέρρει, τοῦ πυθμένος στέγειν οὐ δυναμένου, οἷόν τι πάσχουσιν αἱ τοῦ Δαναοῦ αὔται παρθένοι εἰς τὸν τετρημένον πίθον ἐπαντλοῦσαι· τὸ δὲ χρυσίον ὁδοῦσι καὶ ὄνου καὶ πάσῃ μηχανῇ ἐφύλαττον.

ΚΡΑΤ. Οὐκοῦν ἡμεῖς μὲν ἔξομεν κἀνταῦθα τὸν πλοῦτον, οἱ δὲ ὀβολὸν ἤξουσι κομίζοντες καὶ τοῦτον ἄχρι τοῦ πορθμέως.

8.

ΜΕΝΙΠΠΟΥ ΚΑΙ ΤΑΝΤΑΛΟΥ

1. ΜΕΝ. Τί κλαίεις, ὦ Τάνταλε; ἢ τί σεαυτὸν ὀδύρη ἐπὶ τῇ λίμνῃ ἕστώς;

TAN. Ὅτι, ὦ Μένιππε, ἀπόλωλα ὑπὸ τοῦ δίψου.

MEN. Οὕτως ἀργός εἶ, ὡς μὴ ἐπικύψας πιεῖν ἢ καὶ νῆ Δί' ἀρυσάμενος κοίλῃ τῇ χειρί;

TAN. Οὐδὲν ὄφελος, εἰ ἐπικύψαιμι· φεύγει γὰρ τὸ ὕδωρ, ἐπειδὴν προσιόντα αἴσθηταί με· ἦν δέ ποτε καὶ ἀρύσσομαι καὶ προσενέγκω τῷ στόματι, οὐ φθάνω βρέξας ἄκρον τὸ χεῖλος, καὶ διὰ τῶν δακτύλων διαρροῦν οὐκ οἶδ' ὅπως αὐθις ἀπολείπει ξηρὰν τὴν χεῖρά μοι.

MEN. Τεράστιόν τι πάσχεις, ὦ Τάνταλε. ἀτὰρ εἰπέ μοι, τί δαὶ καὶ δέῃ τοῦ πιεῖν; οὐ γὰρ σῶμα ἔχεις, ἀλλ' ἐκεῖνο μὲν ἐν Λυδία που τέθλαπται, ὅπερ καὶ πεινῆν καὶ διψῆν ἐδύνατο, σὺ δέ, ἢ ψυχὴ, πῶς ἂν ἔτι ἢ διψῶς ἢ πίνοις;

TAN. Τοῦτ' αὐτὸ ἡ κόλασίς ἐστι, τὸ διψῆν τὴν ψυχὴν ὡς σῶμα οὔσαν.

2. MEN. Ἀλλὰ τοῦτο μὲν οὕτως πιστεύσομεν, ἐπεὶ φῆς κολάζεσθαι τῷ δίψει. τί δ' οὖν σοι τὸ δεινὸν ἔσται; ἢ δέδιας, μὴ ἐνδεία τοῦ ποτοῦ ἀποθάνης; οὐχ ὀρῶ γὰρ ἄλλον ἄδην μετὰ τοῦτον ἢ θάνατον ἐντεῦθεν εἰς ἕτερον τόπον.

TAN. Ὅρθῶς μὲν λέγεις· καὶ τοῦτο δ' οὖν μέρος τῆς καταδίκης, τὸ ἐπιθυμεῖν πιεῖν μηδὲν δεόμενον.

MEN. Ληρεῖς, ὦ Τάνταλε, καὶ ὡς ἀληθῶς ποτοῦ δεῖσθαι δοκεῖς, ἀκράτου γε ἐλλεβόρου νῆ Δία, ὅστις τούναντίον τοῖς ὑπὸ τῶν λυττώντων κυνῶν δεδηγμένοις πέπονθας οὐ τὸ ὕδωρ, ἀλλὰ τὴν δίψαν πεφοβημένος.

TAN. Οὐδὲ τὸν ἐλλέβορον, ὦ Μένιππε, ἀναίνομαι πιεῖν, γένοιτό μοι μόνον.

MEN. Θάρρει, ὦ Τάνταλε, ὡς οὔτε σὺ οὔτε ἄλλος πίεται τῶν νεκρῶν· ἀδύνατον γάρ· καίτοι οὐ πάν-

τες, ὡσπερ σύ, ἐκ καταδίκης διψῶσι τοῦ ὕδατος αὐτοῦς
οὐχ ὑπομένοντος.

9.

ΜΕΝΙΠΠΟΥ ΚΑΙ ΕΡΜΟΥ

1. ΜΕΝ Ποῦ δὲ οἱ καλοί εἰσιν ἢ αἱ καλαί, Ἐρμῆ;
Ξενάγησόν με νέηλυν ὄντα.

ΕΡΜ. Οὐ σχολή μοι, ὦ Μένιππε· πλήν κατ' ἐκεῖνο
ἀπόβλεπον, ἐπὶ τὰ δεξιὰ, ἔνθα ὁ Ὑάκινθος τέ ἐστι καὶ
Νάρκισσος καὶ Νιρεὺς καὶ Ἀχιλλεὺς καὶ Τυρῶ καὶ
Ἑλένη καὶ Λήδα καὶ ὅλως τὰ ἀρχαῖα πάντα κάλλη.

ΜΕΝ. Ὅστ᾽ ἄ μόνᾳ ὀρῶ καὶ κρανία τῶν σαρκῶν γυ-
μνά, ὁμοια τὰ πολλά.

ΜΕΝ. Καὶ μὴν ἐκεῖνά ἐστιν, ἅ πάντες οἱ ποιηταὶ
θαυμάζουσι, τὰ ὀστ᾽, ὧν σὺ ἔοικας καταφρονεῖν.

ΜΕΝ. Ὅμως τὴν Ἑλένην μοι δεῖξον· οὐ γὰρ ἂν
διαγνοίην ἔγωγε.

ΕΡΜ. Τουτὶ τὸ κρανίον ἢ Ἑλένη ἐστίν.

2. ΜΕΝ. Εἶτα διὰ τοῦτο αἱ χίλιαι νῆες ἐπληρώθη-
σαν ἕξ ἀπάσης τῆς Ἑλλάδος καὶ τοσοῦτοι ἔπεσον Ἑλ-
ληνές τε καὶ βάρβαροι καὶ τοσαῦται πόλεις ἀνάστατοι
γεγόνασιν;

ΕΡΜ. Ἄλλ' οὐκ εἶδες, ὦ Μένιππε, ζῶσαν τὴν γυ-
ναῖκα· ἔφης γὰρ ἂν καὶ σὺ ἀνεμέσητον εἶναι

τοιῆδ' ἀμφὶ γυναικὶ πολὺν χρόνον ἄλγεα πάσχειν·
ἐπεὶ καὶ τὰ ἄνθη ξηρὰ ὄντα, εἴ τις βλέποι ἀποβεβλη-

κότα τὴν βαφήν, ἄμορφα δῆλον ὅτι αὐτῷ δόξει, ὅτε μέντοι ἀνθεῖ καὶ ἔχει τὴν χροάν, κάλλιστά ἐστιν.

ΜΕΝ. Οὐκοῦν τοῦτο, ὦ Ἐρμῆ, θαυμάζω, εἰ μὴ συνέσαν οἱ Ἀχαιοὶ περὶ πράγματος οὕτως ὀλιγοχρονίου καὶ ῥαδίως ἀπανθοῦντος πονοῦντες.

ΕΡΜ. Οὐ σχολή μοι, ὦ Μένιππε, συμφιλοσοφεῖν σοι. ὥστε σὺ μὲν ἐπιλεξάμενος τόπον, ἔνθα ἂν ἐθέλῃς, κείσο καταβαλὼν σεαυτόν, ἐγὼ δὲ τοὺς ἄλλους νεκροὺς ἤδη μετελεύσομαι.

10.

ΜΕΝΙΠΠΟΥ ΚΑΙ ΑΙΑΚΟΥ

1. ΜΕΝ. Πρὸς τοῦ Πλούτωνος, ὦ Αἰακέ, περιήγησαι μοι τὰ ἐν ἔδου πάντα.

ΑΙΑΚ. Οὐ ῥάδιον, ὦ Μένιππε, ἅπαντα· ὅσα μέντοι κεφαλαιώδη, μάνθανε· οὗτοσὶ μὲν ὅτι Κέρβερός ἐστιν, οἶσθα, καὶ τὸν πορθιμέα τοῦτον, ὅς σε διεπέρασε, καὶ τὴν λίμνην καὶ τὸν Πυριφλεγέθοντα ἤδη ἐόρακας ἐσιών.

ΜΕΝ. Οἶδα ταῦτα καὶ σέ, ὅτι πυλωρεῖς, καὶ τὸν βασιλέα εἶδον καὶ τὰς Ἐρινῦς· τοὺς δὲ ἀνθρώπους μοι τοὺς πάλοι δειξον καὶ μάλιστα τοὺς ἐνδόξους αὐτῶν.

ΑΙΑΚ. Οὗτος μὲν Ἀγαμέμνων, οὗτος δὲ Ἀχιλλεύς, οὗτος δὲ Ἰδομενεὺς πλησίον, οὗτος δὲ Ὀδυσσεύς, εἶτα Αἴας καὶ Διομήδης καὶ οἱ ἄριστοι τῶν Ἑλλήνων.

2. ΜΕΝ. Βαβαῖ, ὦ Ὀμηρε, οἶά σοι τῶν ῥαψοδιῶν τὰ κεφάλαια χαμαὶ ἔρριπται ἄγνωστα καὶ ἄμορφα, κόνις

πάντα καὶ λῆρος πολὺς, ἀμενηνὰ ὡς ἀληθῶς κάρηνα· οὗτος δέ, ὦ Αἰακέ, τίς ἐστι ;

ΑΙΑΚ. Κῦρός ἐστιν· οὗτος δὲ Κροῖσος, ὁ δ' ὑπὲρ αὐτὸν Σαρδανάπαλλος, ὁ δ' ὑπὲρ τούτους Μίδα, ἐκεῖνος δὲ Ξέρξης.

ΜΕΝ. Εἶτα σέ, ὦ κάθαμα, ἢ Ἑλλὰς ἔφριπτε ζευγύντα μὲν τὸν Ἑλλήσποντον, διὰ δὲ τῶν ὄρων πλεῖν ἐπιθυμοῦντα ; οἷος δὲ καὶ ὁ Κροῖσός ἐστι. τὸν Σαρδανάπαλλον δέ, ὦ Αἰακέ, πατάξαι μοι κατὰ κόρης ἐπίτρεψον.

ΑΙΑΚ. Μηδαμῶς· διαθρύπτεις γὰρ αὐτοῦ τὸ κρανίον γυναικεῖον ὄν.

ΜΕΝ. Οὐκοῦν, ἀλλὰ προσπύσομαί γε πάντως ἀνδρογύνῳ γε ὄντι.

3. ΑΙΑΚ. Βούλει σοὶ ἐπιδείξω καὶ τοὺς σοφούς ;

ΜΕΝ. Νῆ Δία γε.

ΑΙΑΚ. Πρῶτος οὗτός σοι ὁ Πυθαγόρας ἐστί.

ΜΕΝ. Χαῖρε, ὦ Εὐφορβε ἢ Ἄπολλον ἢ ὅ τι ἂν ἐθέλῃς.

ΠΥΘ. Νῆ Δία καὶ σύ γε, ὦ Μένιπτε.

ΜΕΝ. Οὐκέτι χρυσοῦς ὁ μηρός ἐστί σοι ;

ΠΥΘ. Οὐ γάρ· ἀλλὰ φέρε ἴδω, εἴ τί σοι ἐδώδιμον ἢ πῆρα ἔχει.

ΜΕΝ. Κυάμους, ὦγαθέ· ὥστε οὐ τοῦτό σοι ἐδώδιμον.

ΠΥΘ. Δός μόνον· ἄλλα παρὰ νεκροῖς δόγματα· ἔμαθον γάρ, ὡς οὐδὲν ἴσον κύαμοι καὶ κεφαλαὶ τοκήων ἐνθάδε.

4. ΑΙΑΚ. Οὗτος δὲ Σόλων ὁ Ἐξηκεστίδου καὶ Θαλῆς ἐκεῖνος καὶ παρ' αὐτοὺς Πιπτακός καὶ οἱ ἄλλοι· ἐπὶ δὲ πάντες εἰσίν, ὡς ὄρας.

ΜΕΝ. Ἄλυποι, ὦ Αἰακέ, οὗτοι μόνοι καὶ φαιδροὶ τῶν ἄλλων· ὁ δὲ σποδοῦ πλέως, ὥσπερ ἐγκρυφίας ἄρτος, ὁ τὰς φλυκταίνας ἐξηνηθηκώς, τίς ἐστιν ;

ΑΙΑΚ. Ἐμπεδοκλῆς, ὃ Μένιππε, ἡμίφθοσ ἀπὸ τῆς
Ἀΐτνης παρών.

MEN. ὦ χαλκόπου βέλτιστε, τί παθὼν σαυτὸν ἐς
τοὺς κρατῆρας ἐνέβαλες ;

ΕΜΠ Μπλαγχολία τις, ὃ Μένιππε.

MEN. Οὐ μά Δί', ἀλλὰ κενοδοξία καὶ τῦφος καὶ
πολλὴ κόρουζα, ταῦτά σε ἀπηνθράκωσεν αὐταῖς κρηπί-
σιν οὐκ ἀνάξιον ὄντα· πλὴν ἀλλ' οὐδέν σε τὸ σόφισμα
ᾤνησεν· ἐφωράθης γὰρ τεθνεώς. ὁ Σωκράτης δέ, ὃ
Αἰακέ, ποῦ ποτε ἄρα ἐστίν ;

ΑΙΑΚ. Μετὰ Νέστορος καὶ Παλαμήδους ἐκεῖνος
ληρεῖ τὰ πολλά.

MEN. Ἰὸς Ὅμως ἐβουλόμην ἰδεῖν αὐτόν, εἴ που ἐνθάδε
ἐστίν.

ΑΙΑΚ. Ὅρθῶς τὸν φαλακρόν ;

MEN. Ἄπαντες φαλακροὶ εἰσιν· ὥστε πάντων ἄν
εἴη τοῦτο τὸ γνώρισμα.

ΑΙΑΚ. Τὸν σιμὸν λέγω.

MEN. Καὶ τοῦτο ὅμοιον· σιμοὶ γὰρ ἅπαντες.

δ. ΣΩΚ. Ἐμὲ ζητεῖς, ὃ Μένιππε ;

MEN. Καὶ μάλα, ὃ Σώκρατες.

ΣΩΚ. Τί τὰ ἐν Ἀθήναις ;

MEN. Πολλοὶ τῶν νέων φιλοσοφεῖν λέγουσι, καὶ
τά γε σχήματα αὐτὰ καὶ τὰ βαδίσματα εἰ θεάσαιτό τις,
ἄκροι φιλόσοφοι.

ΣΩΚ. Μάλα πολλοὺς ἐόρακα.

MEN. Ἄλλὰ ἐόρακας, οἶμαι, οἶος ἦκε παρὰ σοὶ
Ἄριστιππος καὶ Πλάτων αὐτός, ὁ μὲν ἀποπνέων μύρου,
ὁ δὲ τοὺς ἐν Σικελίᾳ τυράννους θεραπεύειν ἐκμαθῶν.

ΣΩΚ. Περὶ ἐμοῦ δὲ τί φρονοῦσιν ;

MEN. Εὐδαίμων, ὃ Σώκρατες, ἀνθρώπος εἰ τά γε

τοιαῦτα πάντες γοῦν σε θαυμάσιον οἶονται ἄνδρα γεννησθαι καὶ πάντα ἐγνωκέναι, καὶ ταῦτα—δεῖ γάρ, οἶμαι, τάληθῆ λέγειν—οὐδὲν εἰδότα.

ΣΩΚ. Καὶ αὐτὸς ἔφασκον ταῦτα πρὸς αὐτούς, οἱ δὲ εἰρωνεῖαν ᾤοντο τὸ πρᾶγμα εἶναι.

6. ΜΕΝ. Τίνες δὲ εἰσιν οὗτοι οἱ περὶ σέ;

ΣΩΚ. Χαρμίδης, ὃ Μένιππε, καὶ Φαῖδρος καὶ ὁ τοῦ Κλεινίου.

ΜΕΝ. Εὖ γε, ὃ Σώκρατες, ὅτι κἀνταῦθα μέτει τὴν σαυτοῦ τέχνην καὶ οὐκ ὀλιγορεῖς τῶν καλῶν.

ΣΩΚ. Τί γὰρ ἂν ἄλλο ἤδιον πράττοιμι; ἀλλὰ πλησίον ἡμῶν κατάκεισο, εἰ δοκεῖ.

ΜΕΝ. Μὰ Δί', ἐπεὶ παρὰ τὸν Κροῖσον καὶ τὸν Σαρδανάπαλλον ἄπειμι πλησίον οἰκήσων αὐτῶν ἔοικα γοῦν οὐκ ὀλίγα γελάσασθαι οἰμωζόντων ἀκούων.

ΑΙΑΚ. Κἀγὼ ἤδη ἄπειμι, μὴ καὶ τις ἡμᾶς νεκρῶν λάθῃ διαφυγῶν. τὰ λοιπὰ δ' ἔσαυῦτις ὄψει, ὃ Μένιππε.

ΜΕΝ. Ἄπιθι· καὶ ταυτὶ γὰρ ἱκανά, ὃ Αἰακέ.

11.

ΧΑΡΩΝΟΣ ΚΑΙ ΜΕΝΙΠΠΟΥ

1. ΧΑΡ. Ἄπόδος, ὃ κατάρατε, τὰ πορθητεῖα.

ΜΕΝ. Βόα, εἰ τοῦτό σοι, ὃ Χάρων, ἤδιον.

ΧΑΡ. Ἄπόδος, φημί, ἀνθ' ὧν σε διεπορθημέυσασμεν.

MEN. Οὐκ ἂν λάβοις παρὰ τοῦ μὴ ἔχοντος.

XAP. Ἔστι δέ τις ὀβολὸν μὴ ἔχων;

MEN. Εἰ μὲν καὶ ἄλλος τις, οὐκ οἶδα, ἐγὼ δ' οὐκ ἔχω.

XAP. Καὶ μὴν ἄγξω σε νῆ τὸν Πλούτωνα, ὃ μισαρέ, ἢν μὴ ἀποδοῖς.

MEN. Κάγὼ τῷ ξύλῳ σου πατάξας διαλύσω τὸ κρανίον.

XAP. Μάτην οὖν ἔση πεπλευκῶς τοσοῦτον πλοῦν.

MEN. Ὁ Ἑρμῆς ὑπὲρ ἐμοῦ σοι ἀποδοίτω, ὅς με παρέδωκέ σοι.

2. EPM. Νῆ Δί' ὠνάμην γε, εἰ μέλλω καὶ ὑπερεκτίνειν τῶν νεκρῶν.

XAP. Οὐκ ἀποστήσομαί σου.

MEN. Τούτου γε ἔνεκα καὶ νεωλκήσας τὸ πορθμεῖον παράμενε· πλὴν ἄλλ' ὃ γε μὴ ἔχω, πῶς ἂν λάβοις;

XAP. Σὺ δ' οὐκ ἦδεις, ὡς κομίζεσθαι δέον;

MEN. Ἦδειν μὲν, οὐκ εἶχον δέ. τί οὖν; ἐχρῆν διὰ τοῦτο μὴ ἀποθανεῖν;

XAP. Μόνος οὖν αὐχῆσαι προῖκα πεπλευκέναι;

MEN. Οὐ προῖκα, ὃ βέλτιστε· καὶ γὰρ ἦντλησα καὶ τῆς κόπης συνεπελαβόμην καὶ οὐκ ἔκλαον μόνος τῶν ἄλλων ἐπιβατῶν.

XAP. Οὐδὲν ταῦτα πρὸς πορθμέα· τὸν ὀβολὸν ἀποδοῦναί σε δεῖ· οὐ θέμις ἄλλως γενέσθαι.

3. MEN. Οὐκοῦν ἄπαγέ με αὔθις ἐς τὸν βίον.

XAP. Χάριεν λέγεις, ἵνα καὶ πληγὰς ἐπὶ τούτῳ παρὰ τοῦ Αἰακοῦ προσλάβω.

MEN. Μὴ ἐνόχλει οὖν.

XAP. Δεῖξον, τί ἐν τῇ πήρᾳ ἔχεις.

MEN. Θέρμους, εἰ θέλεις, καὶ τῆς Ἑκάτης τὸ δεῖπνον.

ΧΑΡ. Πόθεν τοῦτον ἡμῖν, ὦ Ἑρμῆ, τὸν κύνα ἤγαγες; οἷα δὲ καὶ ἐλάλει παρὰ τὸν πλοῦν τῶν ἐπιβατῶν ἀπάντων καταγελῶν καὶ ἐπισκώπτων καὶ μόνος ἄδων οἰμωζόντων ἐκεῖνων.

ΕΡΜ. Ἄγνοεῖς, ὦ Χάρων, ὄντινα ἄνδρα διεπόρθμευσας; ἐλεύθερον ἀκριβῶς, κούδενός αὐτῷ μέλει. οὗτός ἐστιν ὁ Μένιππος.

ΧΑΡ. Καὶ μὴν ἂν σὲ λάβω ποτέ—

MEN. Ἄν λάβῃς, ὦ βέλτιστε· δις δὲ οὐκ ἂν λάβοις.

12.

ΔΙΟΓΕΝΟΥΣ ΚΑΙ ΜΑΥΣΩΛΟΥ

μὴν βαρύνω
1. ΔΙΟΓ. ὦ Κάρ, ἐπὶ τίνι μέγα φρονεῖς καὶ πάντων ἡμῶν προτιμᾶσθαι ἀξιοῖς;

ΜΑΥΣ. Καὶ ἐπὶ τῇ βασιλείᾳ μὲν, ὦ Σινωπεῦ, ὅς ἐβασίλευσα Καρίας μὲν ἀπάσης, ἤρξα δὲ καὶ Λυδῶν ἐνίων καὶ νήσους δέ τινας ὑπηγαγόμενην καὶ ἄχρι Μιλήτου ἐπέβην τὰ πολλὰ τῆς Ἰωνίας καταστρεφόμενος· καὶ καλὸς ἦν καὶ μέγας καὶ ἐν πολέμοις καρτερός· τὸ δὲ μέγιστον, ὅτι ἐν Ἀλικαρνασσῶ μνημα παμμέγεθες ἔχω ἐπικείμενον, ἠλίκον οὐκ ἄλλος νεκρός, ἀλλ' οὐδὲ οὕτως ἐς κάλλος ἐξησκημένον ἵππων καὶ ἀνδρῶν ἐς τὸ ἀκριβέστατον εἰκασμένων λίθου τοῦ

καλλίστου, οἷον οὐδὲ νεῶν εὖροι τις ἂν ῥαδίως. οὐ δοκῶ σοι δικαίως ἐπὶ τούτοις μένα φρονεῖν ;

2. ΔΙΟΓ. Ἐπὶ τῇ βασιλείᾳ φῆς καὶ τῷ κάλλει καὶ τῷ βάρει τοῦ τάφου ;

ΜΑΥΣ. Νῆ Δί' ἐπὶ τούτοις.

ΔΙΟΓ. Ἄλλ', ὦ καλὲ Μαύσωλε, οὔτε ἡ ἰσχὺς ἐκείνη ἔτι σοι οὔτε ἡ μορφὴ πάρεστιν· εἰ γοῦν τινα ἐλοίμεθα δικαστὴν εὐμορφίας πέρι, οὐκ ἔχω εἰπεῖν, τίνος ἕνεκα τὸ σὸν κρανίον προτιμηθεῖη ἂν τοῦ ἔμοῦ· φαλακρὰ γὰρ ἄμφω καὶ γυμνά, καὶ τοὺς ὀδόντας ὁμοίως προφαίνομεν καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἀφηρημέθα καὶ τὰς ῥίνας ἀποσεσιμώμεθα· ὁ δὲ τάφος καὶ οἱ πολυτελεῖς ἐκεῖνοι λίθοι Ἀλικαρνασεῦσσι μὲν ἴσως εἶεν ἐπιδείκνυσθαι καὶ φιλοτιμεῖσθαι πρὸς τοὺς ξένους, ὡς δή τι μέγα οἰκοδόμημα αὐτοῖς ἐστὶ· σὺ δέ, ὦ βέλτιστε, οὐχ ὀρῶ, ὅ τι ἀπολαύεις αὐτοῦ, πλὴν εἰ μὴ τοῦτο φῆς, ὅτι μᾶλλον ἡμῶν ἀχθοφορεῖς ὑπὸ τηλικούτοις λίθοις πιεζόμενος.

3. ΜΑΥΣ. Ἄνόνητα οὖν μοι ἐκεῖνα πάντα καὶ ἰσότιμος ἔσται Μαύσωλος καὶ Διογένης ;

ΔΙΟΓ. Οὐκ ἰσότιμος, ὦ γενναϊότατε, οὐ γάρ· Μαύσωλος μὲν γὰρ οἰμώξεται μεμνημένος τῶν ὑπὲρ γῆς, ἐν οἷς εὐδαιμονεῖν ᾤετο, Διογένης δὲ καταγελάσεται αὐτοῦ· καὶ τάφον ὁ μὲν ἐν Ἀλικαρνασσῶ ἔρει ἑαυτοῦ ὑπὸ Ἀρτεμισίας τῆς γυναικὸς κατεσκευασμένον, ὁ Διογένης δὲ τοῦ μὲν σώματος, εἰ καὶ τινα τάφον ἔχει, οὐκ οἶδεν· οὐδὲ γὰρ ἔμελεν αὐτῷ τούτου· λόγον δὲ τοῖς ἀρίστοις περὶ αὐτοῦ καταλέλοιπεν ἀνδρὸς βίον βεβιωκῶς ὑψηλότερον, ὃ Καρῶν ἀνδραποδωδέστατε, τοῦ σοῦ μνήματος καὶ ἐν βεβαιοτέρῳ χωρίῳ κατεσκευασμένον.

13.

ΝΙΡΕΩΣ ΚΑΙ ΘΕΡΣΙΤΟΥ ΚΑΙ ΜΕΝΙΠΠΟΥ

1. NIP. Ἴδου δὴ, Μένιππος οὐτοσί δικάσει, πότερος εὐμορφότερός ἐστιν. εἰπέ, ὦ Μένιππε, οὐ καλλίων σοι δοκῶ ;

MEN. Τίνες δὲ καὶ ἔστε ; πρότερον, οἶμαι, χρὴ γὰρ τοῦτο εἰδέναι.

NIP. Νιρεὺς καὶ Θερσίτης.

MEN. Πότερος οὖν ὁ Νιρεὺς καὶ πότερος ὁ Θερσίτης ; οὐδέπω γὰρ τοῦτο δῆλον.

ΘΕΡΣ. Ἐν μὲν ἤδη τοῦτο ἔχω, ὅτι ὁμοίος εἰμί σοι καὶ οὐδὲν τηλικούτον διαφέρεις, ἠλίκον σε Ὅμηρος ἐκεῖνος ὁ τυφλὸς ἐπήγεσεν ἀπάντων εὐμορφότερον προσειπών, ἀλλ' ὁ φοξὸς ἐγὼ καὶ ψεδνὸς οὐδὲν χείρων ἐφάνην τῷ δικαστῇ. ὄρα δὲ σύ, ὦ Μένιππε, ὄντινα καὶ εὐμορφότερον ἦγῃ.

NIP. Ἐμέ γε τὸν Ἀγλαΐας καὶ Χάροπος,
ὃς κάλλιστος ἀνὴρ ὑπὸ Ἴλιον ἦλθον.

2. MEN. Ἄλλ' οὐχὶ καὶ ὑπὸ γῆν, ὡς οἶμαι, κάλλιστος ἦλθες, ἀλλὰ τὰ μὲν ὀστᾶ ὁμοια, τὸ δὲ κρανίον ταύτη μόνον ἄρα διακρίνοιτο ἀπὸ τοῦ Θερσίτου κρανίου, ὅτι εὐθρυπτον τὸ σόν· ἀλαπαδνὸν γὰρ αὐτὸ καὶ οὐκ ἀνδρῶδες ἔχεις.

NIP. Καὶ μὴν ἐροῦ Ὅμηρον, ὁποῖος ἦν, ὁπότε συνεστράτευον τοῖς Ἀχαιοῖς.

MEN. Ὀνειράτά μοι λέγεις· ἐγὼ δὲ βλέπω, ἅ καὶ νῦν ἔχεις, ἐκεῖνα δὲ οἱ τότε ἴσασιν.

NIP. Οὐκουν ἐγὼ ἐνταῦθα εὐμορφότερός εἰμι, ὦ Μένιππε;

MEN. Οὔτε σὺ οὔτε ἄλλος εὐμορφος· ἰσοτιμία γὰρ ἐν ἄδου καὶ ὅμοιοι ἅπαντες.

ΘΕΡΣ. Ἐμοὶ μὲν οὖν καὶ τοῦτο ἱκανόν.

14.

ΜΕΝΙΠΠΟΥ ΚΑΙ ΧΕΙΡΩΝΟΣ

1. MEN. Ἦκουσα, ὦ Χείρων, ὡς θεὸς ὢν ἐπιθυμήσειας ἀποθανεῖν.

ΧΕΙΡ. Ἀληθῆ ταῦτα ἤκουσας, ὦ Μένιππε, καὶ τέθνηκα, ὡς ὄραξ, ἀθάνατος εἶναι δυνάμενος.

MEN. Τίς δαί σε ἔρωσ τοῦ θανάτου ἔσχεν, ἀνεράστου τοῖς πολλοῖς χρήματος;

ΧΕΙΡ. Ἐρῶ πρὸς σὲ οὐκ ἀσύνητον ὄντα· οὐκ ἦν ἔτι ἡδὺ ἀπολαύειν τῆς ἀθανασίας.

MEN. Οὐχ ἡδὺ ἦν ζῶντα ὄραν τὸ φῶς;

ΧΕΙΡ. Οὐκ, ὦ Μένιππε· τὸ γὰρ ἡδὺ ἔγωγε ποικίλον τι καὶ οὐχ ἀπλοῦν ἠγοῦμαι εἶναι. ἐγὼ δὲ ἔζων ἀεὶ καὶ ἀπέλαυον τῶν ὁμοίων, ἡλίου, φωτός, τροφῆς, αἱ ὄραι δὲ αἱ αὐταὶ καὶ τὰ γιγνόμενα ἅπαντα ἐξῆς ἕκαστον, ὥσπερ ἀκολουθοῦντα θάτερον θατέρῳ· ἐνεπλήσθην γοῦν αὐτῶν· οὐ γὰρ ἐν τῷ αὐτῷ ἀεὶ, ἀλλὰ καὶ ἐν τῷ μὴ μετασχεῖν ὅλως τὸ τερπνὸν ἦν.

MEN. Εὖ λέγεις, ὦ Χείρων. τὰ ἐν ἄδου δὲ πῶς φέρεις, ἀφ' οὗ προελόμενος αὐτὰ ἤκεις;

2. ΧΕΙΡ. Οὐκ ἀηδῶς, ὦ Μένιππε· ἡ γὰρ ἰσοτιμία πάνυ δημοτικὴ καὶ τὸ πρᾶγμα οὐδὲν ἔχει τὸ διάφορον ἐν φωτὶ εἶναι ἢ καὶ ἐν σκότῳ· ἄλλως τε οὔτε διψῆν, ὥσπερ ἄνω, οὔτε πεινῆν δεῖ, ἀλλ' ἀνεπιδεεῖς τούτων ἀπάντων ἐσμέν.

ΜΕΝ. Ὅρα, ὦ Χείρων, μὴ περιπίπτῃς σεαυτῷ καὶ ἐς τὸ αὐτό σοι ὁ λόγος περιστῆ.

ΧΕΙΡ. Πῶς τοῦτο φῆς;

ΜΕΝ. Ὅτι, εἰ τῶν ἐν τῷ βίῳ τὸ ὅμοιον αἰεὶ καὶ ταῦτόν ἐγένετό σοι προσκορές, καὶ τὰνταῦθα ὅμοια ὄντα προσκορῆ ὁμοίως ἂν γένοιτο, καὶ δεήσει μεταβολὴν σε ζητεῖν τινα καὶ ἐντεῦθεν ἐς ἄλλον βίον, ὅπερ, οἶμαι, ἀδύνατον.

ΧΕΙΡ. Τί οὖν ἂν πάθοι τις, ὦ Μένιππε;

ΜΕΝ. Ὅπερ, οἶμαι, φασί, συνετὸν ὄντα ἀρέσκεσθαι καὶ ἀγαπᾶν τοῖς παροῦσι καὶ μηδὲν αὐτῶν ἀφώρητον οἶεσθαι.

ΜΕΡΟΣ Β΄

ΕΡΜΗΝΕΥΤΙΚΑΙ ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

ΜΕΡΟΣ Β'

ΕΡΜΗΝΕΥΤΙΚΑΙ ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

ΕΡΜΗΝΕΥΤΙΚΑΙ ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

1.

ΔΙΟΓΕΝΟΥΣ ΚΑΙ ΠΟΛΥΔΕΥΚΟΥΣ

1. Πολυδεύκης καὶ **Κάστωρ**· συνήθως λεγόμενοι Διόσκουροι (=τέκνα Διός). Εἰς τούτους ὁ Ζεὺς ἔδωκεν ἀθανασίαν καὶ ἐπέτρεψε νὰ μένουν ἐναλλὰξ ἀνὰ μίαν ἡμέραν εἰς τὸν ἄδην καὶ τὸν Ὀλυμπον.—**ἐντέλλομαι**=παραγγέλλω.—**ἐπειδὴν τάχιστα ἀνέλθης** (ἐνν. ἐκ τοῦ ἄδου εἰς τὴν γῆν)=εὐθύς ὡς (μόλις) ἀνέλθης (ἐκ τοῦ ἄδου εἰς τὴν γῆν).—**σὸν γὰρ ἐστίν**=διότι εἶναι ἡ σειρά σου.—**οἶμαι ἢ οἴομαι**=νομίζω.—**ἀναβιώναι** τοῦ ἀναζῶ=ἐπανέρχομαι εἰς τὴν ζωὴν.—**Μένιππος** καὶ **Διογένης**· φιλόσοφοι ζήσαντες κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ Μ. Ἀλεξάνδρου. Ὄνομάζοντο σκωπτικῶς κύνες ἢ κυνικοί, διότι περιφρονοῦντες ὅλα, ὅσα οἱ ἄλλοι ἐνόμιζον ἀγαθὰ, περιεφέροντο ἀνυπόδητοι μὲ κουρελιασμένα ῥοῦχα ὡς ἐπαῖται εἰς τοὺς δρόμους καὶ ἐχλεύαζον τοὺς ἀνθρώπους.—**κύνα**=τὸν κυνικὸν φιλόσοφον.—**Κράνειον**· ἦτο γυμναστήριον ἐν Κορίνθῳ, εἰς τόπον κατάφυτον ἀπὸ κυπαρίσσους, μετὰ παλαίστρας, ὅπου ἐσύχναζον οἱ νέοι καὶ ἔμενεν ὁ κυνικὸς Διογένης.—**ἐν Λυκείῳ**· ἦτο γυμναστήριον μὲ στοὰς ἔξω τῶν Ἀθηνῶν, ὅπου σήμερον εἶναι ἡ μονὴ τῶν Ἀσωμάτων (Πετράκη) ἢ κατ' ἄλλους ὁ Ἑθνικὸς κῆπος. Ἐκεῖ ἐδίδασκεν ὁ Ἀριστοτέλης καὶ οἱ διάδοχοί του, οἱ ὁποῖοι ἐκαλοῦντο «Λύκειοι περιπατητικοί» φιλόσοφοι.—**εἰπεῖν**· ἐκ τοῦ ἐντέλλομαι.—**εἰ σοι καταγεγέλασαι**=ἐὰν ἔχης περιγελάσει.—**ἐνθάδε**· δηλ. ἐν τῷ ἄδῃ.—**καὶ πολὺ τὸ**=καὶ πολὺ συχνὰ ἐλέγετο τὸ ἐξῆς.—**βεβαίως**=ἐκ τοῦ ἀσφαλοῦς.—**σατράπης**

οὕτως ἐκάλουν οἱ Πέρσαι τοὺς διοικητὰς τῶν 20 σατραπειῶν, εἰς τὰς ὁποίας ἦτο διηρημένον τὸ κράτος των. — **οἰμωγή** = θρήνος, κλάματα. — **διαγινώσκομαι** = ἀναγνωρίζομαι. — **μαλακός** = **μαλακός** = ὀλιγόψυχος, δειλός. — **ἀγεννής** = ἀνανδρος. — **πήρα** = ταγάρι, σακκούλι. — **θέρμοι** = λούπινα. — **Ἐκάτης δεῖπνον**· εἰς τὸ τέλος ἐκάστου σελήνιακου μηνὸς οἱ ἀρχαῖοι ἔθυσίαζον πρὸς καθαρισμὸν τῶν οἰκιῶν των καὶ ἐξαγνισμὸν καθόλου εἰς τὴν Ἐκάτην, προσωποποίησιν τῆς σελήνης καὶ θεᾶν τῶν καθαρῶν. Ὅ,τι ἔμενεν ἀπὸ τὰς θυσίας αὐτὰς (**Ἐκάτης δεῖπνα**) τὸ ἔθετον εἰς τὰ σταυροδρόμια, ἀπὸ ὅπου τὰ ἔπαιρναν οἱ πτωχοὶ καὶ τὰ ἔτρωγαν. — **ἐκ καθαρσίου** = ἐκ θυσίας πρὸς καθαρισμὸν, ἐξαγνισμὸν.

2. ὅπως δὲ εἰδῶ...· ἐννοεῖται τὸ εἰπέ μοι = πές μου, πῶς νὰ τὸν ἀναγνωρίσω. — **τριβώνιον πολύθυρον** = παλαιὸν ἐπανωφόριον μὲ πολλὰς τρυπες. — **ἀναπεπταμένος** (ἀναπετάννυμαι) = ἀνοικτός. — **ἐπιπτυχή** = μπάλωμα. — **ράκιον**· ὑποκορ. τοῦ ῥάκος = κουρέλι. — **ἀπό γε τούτων** = ἀπὸ αὐτὰ βεβαίως τὰ γνωρίσματα.

3. **μάταιος** = ἀνόητος. — **τιμωροῦμαι ἑμαυτὸν** = βασανίζομαι. — **συντίθημί τι ἐπί τινι** = συσσωρεύω τι ἐπάνω εἰς κάτι. — **ἓνα ὄβολον ἔχοντας ἤκειν** (ἤκω = φθάνω, ἔρχομαι)· οἱ ἀρχαῖοι ἔθεταν εἰς τὸ στόμα τοῦ νεκροῦ ἓνα ὄβολον διὰ νὰ πληρώσῃ μὲ αὐτὸν τὸν Χάρωνα. Ἐπομένως ἕκαστος ἔφερε μαζί του εἰς τὸν ἄδην ἀπὸ ὅλην τὴν περιουσίαν του ἓνα ὄβολον. — **εἰρήσεται** = ῥηθήσεται. — **καλός** = ὠραῖος. — **χαροπὸν ὄμμα** = μάτι ἀστραπηβόλον. — **εὔτονος** = ἰσχυρός, εὐρωστος. — **καρτερὸς** = εὔτονος. — **ἄχθομαι** = λυποῦμαι. — **οἰκίρω** = ἐλεεινολογῶ.

4. τοὺς ἐκεῖ πλουσίους· δηλ. τοὺς εἰς τὸν ἄδην. — **ἐκλελύσθαι** = ὅτι εὐρίσκονται εἰς παραλυσίαν. — **ἔφησθα**· παρατατ. τοῦ φημί = λέγω, παραγγέλλω. — **ἑάσωμεν** = ἄς ἀφήσωμεν. — **ἐπεῖ σοι δοκεῖ** = ἀφοῦ τὸ θέλεις σύ. — **ἀπένεγκον** (τοῦ ἀποφέρω) = νὰ μεταφέρῃς, νὰ εἴπῃς.

2.

ΠΛΟΥΤΩΝ ἢ ΚΑΤΑ ΜΕΝΙΠΠΟΥ

1. οὐ φέρομεν=δὲν ὑποφέρομεν.—κατάστησόν ποι=βάλε τον κάπου.—τῶν ἄνω=τῶν ἐπιγείων ἀγαθῶν.—Μίδας· βασιλεὺς τῆς Φρυγίας, περίφημος διὰ τὸν πλοῦτόν του.—Σαρδανάπαλλος· βασιλεὺς τῶν Ἀσσυρίων, παροιμιώδης διὰ τὴν ἀγάπην του πρὸς τὰς ἡδονάς.—τρυφή=αἱ ὑλικάι ἀπολαύσεις.—Κροῖσος· βασιλεὺς τῆς Λυδίας, ἔξακουστός διὰ τοὺς θησαυρούς του.—ἐξονειδίζω τινὰ ἢ τινὶ =ἐπιπλήττω τινὰ πικρά.—ὄλωσ=καθόλου, ἐν ἐνὶ λόγῳ.—τί ταῦτά φασιν, ὦ Μένιππε; βραχυλογία· τὸ πλήρες: τί ἐστὶ ταῦτα, ἅ φασιν, ὦ Μένιππε;—ἀγεννής=ἀνελεύθερος.—ἀπέχρησε· τοῦ ἀποχρᾶω=ἀρκῶ, φθάνω.—περιέχομαι τῶν ἄνω=ἀγαπῶ ὑπερβολικά τὰ ἐπίγεια.—τοιγαροῦν=διὰ τοῦτο λοιπόν.—ἀνιῶ=στενοχωρῶ, ἐνοχλῶ.—οὐ χρή· ἐνν. ἀνιᾶν αὐτοῦς.—ὁμόψηφος=ὁ ἔχων τὴν αὐτὴν γνώμην, ὁ ἐγκρίνων τι.—στασιάζω=φιλονικῶ.—οὕτω γινώσκετε ὡς οὐδὲ παυσομένου μου=μάθετε, ὅτι καὶ δὲν θὰ παύσω.—ἐνθα γὰρ ἄν ἴητε=ὅπου καὶ ἄν πᾶτε.—κατάδω=ξεκωφαίνω ψάλλον.—ὑβρις = αὐθάδεια, περιφρόνησις πρὸς τοὺς ἄλλους.

2. ἐντρυφῶ τινι=περιπαίζω τινά.—τὸ παράπαν=καθόλου.—οἰμῶξεσθε=θὰ σκάσετε, θὰ πλαντάξετε.—πολλῶν γε...· ἐνν. ἀφροημένοι.—συνείρω=συνάπτω, παρεμβάλλω.—τὸ «γνώθι σαυτόν» πολλάκις συνείρων ἐπάσομαι=θὰ τραγουδῶ παρεμβάλλων πολλάκις τὸ «γνώθι σαυτόν».—πρέπει γὰρ ἄν...·=διότι ταιριάζει.

3.

ΠΛΟΥΤΩΝΟΣ ΚΑΙ ΕΡΜΟΥ

1. κληρὸς=κληρονομία.—θηράω-ῶ=κυνηγῶ, ἐπιδιώκω.—Σικυώνιος· ὁ κάτοικος τῆς Σικυῶνος, πόλεως τῆς Πελο-

ποννήσου ἐπὶ τοῦ Κορινθιακοῦ κόλπου, πλησίον τῆς Κορίνθου.—
ἐπιμετρέω-ῶ=προσθέτω.—**οἶόν τέ ἐστιν**=εἶναι δυνατόν.—
κατασπάω-ῶ=σύρω δυνατὰ πρὸς τὰ κάτω.—**ἐφεξῆς**=κατὰ
σειράν, τὸν ἕνα κατόπιν τοῦ ἄλλου.—**οὐ μὲν οὖν**=ὄχι σὲ
βεβαιῶ.—**ἀντιποιῶμαι**=προβάλλω ἀξιώσεις, θέλω νὰ οἰκειο-
ποιηθῶ.—**οὐδὲν προσήκοντες**=χωρὶς νὰ ἔχουν καμμίαν συγ-
γένειαν.—**μιαρὸν**=βδελυρὸν, ἐλεεινόν.—**ῥαῖζω**=καλυτερεύω
ἀπὸ τὴν ἀσθένειαν, παίρνω ἐπάνω μου.—**καὶ ὅλως ποικίλη**
τις ἢ κολ. τῶν ἀνδρῶν· ἔνν. ἐστί.—**προαπίτωσαν** (προα-
πέρχομαι) **μάτην ἐπιχανόντες** (τοῦ ἐπιχάσκω)=ἄς προαπέλ-
θωσι (προαποθάνουν), ἀφοῦ ἐπερίμεναν ματαίως μὲ τὸ στόμα
ἀνοικτόν.

2. **πείσονται**· τοῦ πάσχω.—**διαβουκολῶ**=ἔξαπατῶ.—
ἐλπίζει=δίδει ἐλπίδας.—**καὶ αἰί...** **εἰκῶς**=καὶ μολο-
νότι φαίνεται διαρκῶς ὡσάν πεθιαμένος.—**ἔρρωται**· τοῦ ῥών-
νυμαι=εἶμαι γερός, ὑγιής.—**βόσκομαι**=τρέφομαι μὲ ἐλπί-
πίδας.—**τιθέντες πρὸς ἑαυτοῦς**=φανταζόμενοι διὰ τὸν ἑαυ-
τόν τους.—**Ἰόλεως**· ἀνεπίδός τοῦ Ἡρακλέους. Ὅταν ἀπέθανεν,
ἔλαβε τὴν ἄδειαν τοῦ Πλούτωνος νὰ ἐπανέλθῃ εἰς τὴν γῆν καὶ
νὰ πολεμήσῃ ὑπὲρ τῶν Ἡρακλειδῶν.—**ἀνηβάω-ῶ**=γίνομαι
πάλιν νέος.—**ἠκέτωσαν**· τοῦ ἠκω=φθάνω, ἔρχομαι.—**κακοὶ**
κακῶς ἀποθανόντες=κακοὶ (ὄντες) κακῶς ἀποθανόντες (ὄχι
κακὴν κακῶς, ὅπως λέγεται ἐσφαλμένως σήμερον).—**ἀμέλησον**
=μὴ σὲ μέλη.—**μετελεύσομαι**=θὰ ὑπάγω νὰ φέρω (αὐτούς).—
πρωθήβης (ὀ)=νέος.

4.

ΤΕΡΨΙΩΝΟΣ ΚΑΙ ΠΛΟΥΤΩΝΟΣ

1. **Δικαιοτάτον μὲν οὖν**=βεβαιῶς δικαιοτάτον.—**παρὰ**
πάντα τὸν χρόνον=καθ' ὅλον τὸν χρόνον, διηνεκῶς.—**ἐπι-**
βουλεύω τινί=συνωμοτῶ κατὰ τινος.—**τὸν κληρὸν**· ἴδε διά-

λογον 3.—**Οὐ γὰρ ἐχρῆν . . . ἀπελθεῖν τοῦ βίου παραχωρήσαντα τοῖς νέοις ;**—δὲν θὰ ἔπρεπεν, ἀφοῦ εἶναι γέρον, νὰ ἀπέλθῃ τοῦ βίου (ἀποθάνῃ), ἀφήνων τὴν θέσιν του εἰς τοὺς νέους ; — **καινὰ**—νέα, παράδοξα.—**τὸ δὲ ἄλλως . . . διέταξεν**—ἀλλὰ τοῦτο κατ' ἄλλον τρόπον (διαφορετικὰ) ἢ Μοῖρα τὸ ἔκανόνισεν.

2. Οὐκοῦν—λοιπόν, ἴσα ἴσα.—**αἰτιῶμαί τινος**—κατητηγορῶ, κατακρίνω τινά.—**ἐξῆς πω**—μὲ κάποιαν σειρὰν.—**ἀναστρέφεσθαι δὲ μηδαμῶς (ἐχρῆν)**—δὲν ἔπρεπε δὲ κατ' οὐδένα τρόπον νὰ γίνεταί τὸ ἀντίθετον (ἀντίστροφον).—**μόγισ**—μόλις, μετὰ δυσκολίας.—**ἐπικύπτω τινί**—ἀκκουμβῶ, στηριζομαι ἐπάνω εἰς κάποιον.—**κόρυζα**—μύξα.—**λήμη**—τίσιπλα.—**μεστός**—πλήρης, γευᾶτος.—**εἰδότα** μετοχ. τοῦ οἶδα—γνωρίζω.—**ἔμψυχον . . . τάφον ὑπὸ τῶν νέων καταγελώμενον**—ὁ καταγελώμενος ὑπὸ τῶν νέων ὡς ἔμψυχος (ζωντανὸς) τάφος.—**ἐρρωμένος** (= ῥώννυμαι) = ὑγιής, γευᾶτος ζωήν, σφριγος.—**ἄνω ποταμῶν**· ἡ παροιμία προῆλθεν ἀπὸ τὸν στίχον «ἄνω ποταμῶν χωροῦσι πηγαί» = τὰ νερὰ τῶν ποταμῶν ῥέουσι ἀντιστρόφως, πρὸς τὰ ἄνω, πρὸς τὰς πηγὰς. Ὅμοια εἶναι καὶ ἡ κατωτέρω «**ἡ ἄμαξα τὸν βοῦν . . .**», ἥτοι δὲν σύρει ὁ βοῦς τὴν ἄμαξαν, ἀλλ' ἀντιστρόφως προηγείται ἡ ἄμαξα παρασύρουσα τὸν βοῦν. Λέγονται δὲ ἀμφοτέραι αἱ παροιμίαι αὗται ἐπὶ τῶν συμβαινόντων ἀντιθέτως πρὸς τὸ κανονικόν.—**ἢ τὸ τελευταῖον**—ἢ ἐπὶ τέλους, ἢ τοῦλάχιστον.—**τὸ τῆς παροιμίας**—ὅπως λέγει ἡ παροιμία.

3. ἢ περ σοὶ δοκεῖ—παρὰ ὅσον νομίζεις σύ.—**ἄλλοτρίοις ἐπιχαίνετε** (= ἐπιχάσκετε) = στέκεσθε μὲ ἀνοικτὸν τὸ στόμα ἐμπρὸς εἰς τὰ ξένα ἀγαθὰ—ἐπιθυμεῖτε πολὺ τὰ ξένα ἀγαθὰ.—**ἐσποιεῖτε . . . αὐτοὺς**—παρέχετε ἑαυτοὺς πρὸς υἱοθεσίαν.—**γέλωτα ὀφλισκάνω**—θεωροῦμαι γελοῖος.—**κατορύττομαι**—θιάπτομαι.

4. ἀληθῆ ταῦτα φῆς—ἰληθῆ ἐστὶ ταῦτα, ἃ φῆς.—**ὅποτε ἐσίοιμι**—ὁσάκις εἰσηρόμην· εἰς τὸν οἶκόν του, τὸν ἐπεσκεπτόμην.—**ὑποστένω**—ἐκβάλλω βαθὺν στεναγμόν.—**μύχιον . . . ὑποκρῶζω**—βογγῶ ἀσθενῶς.—**αὐτίκα**—ἐντὸς ὀλίγου.—**σορὸς**·

—κάσσα, φέρετρον.—**ἐπιβαίνω τῆς σοροῦ**—μπαίνω εἰς τὴν κάσσαν, ξεψυχῶ, ἀποθνήσκω.—**ἀγρυπνία καὶ φροντίδες**· ἐπεξήγησις τοῦ ταῦτα.—**δέλεαρ**—δόλωμα.—**ἐφειστήκει . . . ἐπιγελῶν**—ἴστατο πλησίον περιγελῶν με.—**πρῶην**—ἀρτίως, πρὸ ὀλίγου.—**ζώης ἐπὶ μήκιστον**—εἶθε νὰ ζῆς ἐπὶ μακρότατον χρόνον.—**ὑπὸ ταῖς αὐταῖς φροντίσιν**—ὑπὸ τὸ βάρος τῶν αὐτῶν φροντίδων, ἐξαντλούμενοι ἀπὸ παρομοίας (διαρκείας) σκέψεις.

5.

ΖΗΝΟΦΑΝΤΟΥ ΚΑΙ ΚΑΛΛΙΔΗΜΙΔΟΥ

1. **παράσιτος** = ὁ τρεφόμενος ἀπὸ ἄλλον, ὁ ζῶν δαπάναις ἄλλου (τὸν ὅποιον κολακεύει).—**ἐμφαγών**· τοῦ ἐνεσθίω=τρώγω μὲ λαιμαργίαν.—**παρῆς ἀποθνήσκοντί μοι**=ἦσο παρῶν, ὅτε ἀπέθνησκον.—**τὸ ἐμόν**· ἔνν. πάθος.—**οἶσθα . . . που**=γνωρίζεις ἀναμφιβόλως, ἂν δὲν ἀπατῶμαι.—**ὦ σε τὰ πολλὰ ἤδειν συνόντα**=εἰς τὸν ὅποιον ἐγνώριζα, ὅτι ἐπήγαινες συχνά, μὲ τὸν ὅποιον εἶχες σχέσεις.—**ὑπισχνούμενον ἐπ' ἐμοὶ τεθνήξασθαι**=ὁ ὅποιος μοῦ ἔδιδεν ὑποσχέσεις, ὅτι θὰ ἀποθάνῃ γρήγορα ἀφήνων ἐμὲ κληρονόμον.—**ἐς μήκιστον ἐπεγίνετο**=παρετείνετο πάρα πολύ, ἐπὶ μακρὸν χρόνον.—**τὸν Τιθωνόν**· πρόσωπον τῆς ἑλληνικῆς μυθολογίας· ἔλαβε παρὰ τοῦ Διὸς τὴν ἀθανασίαν, ἀλλ' ὄχι καὶ τὴν αἰωνίαν νεότητα καὶ διὰ τοῦτο κατέστη ὑπέρογκος.—**ἐπίτομος**=σύντομος.—**ἐπὶ τὸν κλῆρον**=πρὸς ἄλωσιν τῆς κληρονομίας.—**πριάμενος**· τοῦ ὄνωσμαι=ἀγοράζω.—**ἐπειδὴν τάχιστα**· ἴδὲ διαλογ. 1.—**πίνει ἐπεικῶς ζωρότερον**=πίνει ἀρκετὰ πολύ, μεθάει.—**ἐπομῶ - ἐπόμνυμι**=ὀρχίζομαι.

2. **ἤκομεν λουσάμενοι**=ἀφοῦ ἐγουρίσαμεν ἀπὸ τὸ λουτρόν.—**μειρακίσκος**=παλληκᾶρι.—**κύλιξ**· τὸ κατ' ἐξοχὴν ποτήρι τοῦ οἴνου τῶν ἀρχαίων, ὅμοιον περίπου πρὸς τὸ σημερινὸν ποτήρι τῆς σαμπάνιας.—**ἀφάρμακτος**=χωρὶς φαρμάκι, δηλητήριον.—**αὐτίκα μάλα**=ἀμέσως.—**ἐκτάδην**=ξαπλωμένος.—

ὑποβολιμαῖος=ὁ τιθέμενος εἰς ἀντικατάστασιν ἄλλου.—**ἐπιγελῶ τινι**=γελῶ ἐπὶ τινι, ἐπὶ τῷ πάθει τινός=χοροῦδεύω κάποιον.—**γάρ**· αἰτιολογεῖ τὴν ἐξυπακουομένην ἀπόκρισιν : γελῶ.—**τί πρὸς ταῦτα**=πῶς διετέθη ἀπέναντι τοῦ γεγονότος αὐτοῦ, ποίαν ἐντύπωσιν τοῦ ἔκαμε τὸ γεγονός αὐτό.—**ὑποταράσσομαι**· ταράσσομαι ὀλίγον.—**συνεῖς**· τοῦ συνήμι=ἀντιλαμβάνομαι, ἐννοῶ.—**οἶά γε ὁ οἰνοχόος εἴργασται**=δι' ὅσα βέβαια εἶχε κάμει ὁ οἰνοχόος, διὰ τὸ τραγικὸν λάθος τοῦ οἴν.—**τὴν ἐπίτομον**· ἐνν. ὁδόν.

6.

ΧΑΡΩΝΟΣ ΚΑΙ ΕΡΜΟΥ ΚΑΙ ΝΕΚΡΩΝ
ΔΙΑΦΟΡΩΝ

1. ὑπόσαθρον=ὀλίγον σαθρόν, σάπιο.—**διαρρεῖ τὰ πολλὰ**=κάμνει νερὰ ἀπὸ πολλὰ μέρη.—**τρέπομαι ἐπὶ θάτερα**=κλίνω (γέρνω) πρὸς τὴν μίαν ἢ τὴν ἄλλην πλευράν.—**οιχήσεται περιτραπὲν**=θὰ ἀνατραπῆ ἀμέσως.—**ἤκω**=ἔρχομαι, ἔχω ἔλθει.—**ἐπιφέρομαι**=φέρω μαζί μου.—**δέδια ἢ δέδοικα**=φοβοῦμαι.—**νέω**=κολυμβῶ.—**εὐπλοῶ**=πλέω ἐν ἀσφαλείᾳ.—**ἠίων-όνος**=ἀκτῆ.—**σοὶ μελήσει**=σὺ θὰ φροντίσης.—**τὸ ἀπὸ τοῦ-του**=ἀπ' ἐδῶ καὶ ἔερα.—**ψιλός**=γυμνός.—**ἐπιπλα**=τὰ φορέματα καὶ λοιπὰ πράγματα.—**ἔστώς**· μετοχ. τοῦ ἔστηκα=ἔχω σταθῆ, ἴσταμαι.—**διαγινώσκω**=ἔξετάζω ἀκριβῶς.

2. ἀπερρίφθων· προστ. παρακειμ. τοῦ ἀπορρίπτομαι=ἄς πεταχθοῦν.—**εὖ ποιῶν**=καὶ καλὰ ἔκαμα· κατ' ἐννοίαν=εὐτυχῶς.—**προεδρία**=πρωτοκαθεδρία.

4. πορφυρίς=πορφυροῦν ἔνδυμα.—**διάδημα**=ταινία, σύμβολον τοῦ βασιλικοῦ ἀξιώματος.—**βλοσυρός**=ὁ ἔχων βλέμμα αὐστηρόν, ἀγριωπόν.—**Γελῶν**· τῶν κατοίκων τῆς Γέλας, μᾶς τῶν ἐπιφανεστέρων ἑλλήν. πόλεων τῆς Σικελίας.—**ἀποτίθεμαι**.

— ἀπορρίπτω. — ἰδοῦ σοι = ἰδοὺ πρὸς χάριν σου, διὰ τὸ χατήρι σου.
 τυφος = ἀλαζονεία. — ὑπεροψία = ὑπερηφάνεια, ἔπαρσις. —
 πορθμεῖον = πλοιάριον. — συνεμπесόντα = εἰάν πέσουν μαζί. —
 ἐφεστρίς = ἐπανωφόριον (βασιλικόν). — εἶεν· ὡς ἐπίρω. = ἔστω,
 πάει καλά. — ἄνοια = ἀνοησία. — ὕβρις = ἀλαζονεία, καταφρόνη-
 σις πρὸς τοὺς ἄλλους.

5. ὦ βέλτιστε = καλέ μου φίλε, φιλαράκῳ μου. — ὑπερτίθε-
 μαί = θέτω ἐπάνω. — τὰ κηρύγματα· τῶν νικῶν. — ἰσοστάσιος
 = ἰσοβαρής.

6. ἀβαρής = χωρὶς βάρους, ἑλαφρός. — μαλακία = μαλθακό-
 της, ἐκθιήλυνσις. — τρυφή· ἴδε διάλογον 2. — ἐντάφια· ὅσα θά-
 πτουν μαζί μὲ τοὺς νεκρούς. — ἀνακηρύττω τινὰ = ἀνακηρύττω
 τινὰ εὐεργέτην. — ἀνδριάντων ἐπιγραφάς· διότι εἰς τοὺς εὐερ-
 γέτας τῆς πόλεως ἀνήγειρον πολλάκις ἀνδριάντας μὲ ἀφιερωμα-
 τικά ἐπιγράμματα. — ἔχωσαν (χόω - χώννυμι) τάφον = ἤγειραν
 τάφον. — τί γὰρ ἂν καὶ πάθοιμι ; = διότι τί (ἄλλο) ἤμπορῶ
 νὰ κάμω ;

7. Βαβαῖ· ἐπιφώνημα ἐκπλήξεως καὶ θαυμασμοῦ = πῶ, πῶ !
 τρόπαιον· σύμβολον τῆς τροπῆς τῶν ἐχθρῶν ἀποτελούμενον
 ἐκ τῶν ἂπ' αὐτῶν ληφθέντων λαφύρων.

8. σεμνός = σοβαρός, μεγαλοπρεπής. — ἀπό γε τοῦ σχή-
 ματος = ἂν τοῦλάχιστον κρίνη κανεῖς ἀπὸ τὸ ἐξωτερικόν, τὴν ἐκ-
 φρασιν τοῦ προσώπου. — βρενθύομαι = ὑπερηφανεύομαι, καμα-
 ρῶνω μὲ ὑπερηφάνειαν. — τὰς ὀφρῦς ἐπηρκῶς = μὲ τὰ φρύδια
 ἀνασηκωμένα. — ὁ ἐπὶ τῶν φροντίδων = ὁ βυθισμένος εἰς τὰς
 σκέψεις. — βαθὺν πώγωνα καθειμένος (καθίεμαι) = ὁ ὁποῖος
 ἔχει ἀφήσει μακρὸν καὶ δασὺν πώγωνα (γενειάδα). — γόης = πλά-
 νος, ψεύστης. — μεστός τερατείαις = τερατολόγος, ὁ λέγων παρά-
 δοξα πράγματα. — ἐρώτησις ἄπορος = ἐρώτησις ἀκατανόητος. —
 λῆρος = φλυαρία, μωρολογία. — ὕθλος = μωρία. — οὐ λέληθε
 με = δὲν μὲ διαφεύγουν. — περικρύπτω = ἀποκρύπτω. — πεντη-
 κόντορος· πλοῖον πολεμικὸν τῶν ἀρχαίων μὲ πενήντα κώπας.

9. λάσιος = πυκνός. — μνᾶ· μέτρον βάρους ἴσον περίπου
 πρὸς 1 λίτραν. — ἀποκείρω = κουρεύω. — ἐπίκοπον ἢ καὶ
 Ψηφιοποιήθηκε ἀπὸ τὸ Ἰνστιτούτο Ἐκπαιδευτικῆς Πολιτικῆς

ἐπικόπανον· τὸ ξύλον, ἐπὶ τοῦ ὁποίου λιανίζουσι τὸ κρέας, τὸ κρεατοσάνιδον· καθόλου τὸ ξύλον, ἐπὶ τοῦ ὁποίου κοπανίζουσι κάτι.—**ἀποβάθρα**—σανὶς τιθεμένη ἀπὸ τοῦ πλοιαρίου μέχρι τῆς ξηρᾶς πρὸς ἔξοδον καὶ εἴσοδον.—**ἐπικόπω τῇ ἀποβάθρᾳ χρησάμενος**—ἀφοῦ χρησιμοποίησιν τὴν ἀποβάθραν ἀντὶ ἐπικόπου.—**κινάβρα**—ἡ δυσσομία τῆς ἀκαθάρτου γενειάδος.—**ὑπὲρ τὸ μέτωπον ἐπῆρκε**—τὸ πῆρε πολὺ ψηλά.—**ἐφ' ὅτῳ** = διὰ ποίαν αἰτίαν.—**ἀνατείνω ἑμαυτὸν** = ἀνυψῶν τὸν ἑαυτὸν μου.—**ὑπὸ μάλης**—κάτω ἀπὸ τὴν μασχάλην.—**σοκοῦν**—λοιπὸν, ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει.—**τὸ γενναῖον**—ἡ παλληκαριά.—**γοῦν**—τοῦλάχιστον.—**κοῦφος**—ἐλαφρός.—**εὐφορος**—ὁ εὐκόλως φερόμενος, εὐκολοσήκωτος.

10. ἀντίθεσις καὶ παρίσωσις· εἶναι ῥητορικὰ σχήματα.—**βαρβαρισμός**· γραμματικῆς σφάλμα.—**ἦν ἰδοῦ**—ἔ! ἰδοῦ· τὸ ἦν ἐπιφώνημα = ἔ, κοίτα.—**ἀπόγειον**· χονδρὸ σχοινί, μὲ τὸ ὁποῖον δένουσι τὸ πλοῖον εἰς τὴν ξηράν, τὸ παλαμάρι.—**ἀνελώμεθα**· τοῦ ἀναιροῦμαι = σηκῶν.—**τὸ ἀγκύριον ἀνεσπασθῶ**—ἄς σηκωθῆ ἢ ἀγκυρα.—**πέτασον**· τοῦ πετάννυμι—ἀνοίγω εἰς τὸν ἄνεμον.—**εὐθύνω**—διευθύνω.—**εὐπλοῶμεν**—καλὸ ταξίδι νᾶχωμεν.

11. ὁ τὸν πώγωνα δεδηωμένος (δηοῦμαι)—ὁ τὸν πώγωνα ἀποκεκομμένος.

12. μεταξὺ λόγων—ἐνῶ λέγομεν, συζητοῦμεν.—**ἄσμενος**—μὲ χαράν, χαρούμενος.—**συνέχεται πρὸς τῶν γυναικῶν** = σπρώχνεται, ἐνοχλεῖται ἀπὸ τὰς γυναῖκας.—**διεξέρχομαι λόγους** = ἐκφωνῶ λόγους.—**κωκύω** = ὀδύρομαι.—**ἐξάρχω** = κάμνω ἀρχήν, εἶμαι ἐπὶ κεφαλῆς.—**καθ' ἡσυχίαν** = ἡσύχως, χωρὶς θοῆνους.

13. οἰκτιστον—οἰκτροτάτα, μὲ μεγάλην λύπην.—**γεννάδας**—γενναῖος.—**ἄλλους μετελευσόμεθα**—θὰ πάμε νὰ μεταφέρωμεν ἄλλους.—**προΐωμεν**· ἐνν. εἰς τὸ δικαστήριον.—**τί οὖν ἔτι . . . μέλλετε** ; = διατί λοιπὸν ἀκόμη βραδύνετε ;—**τροχός**· βασανιστήριον ὄργανον, κατὰ τὴν περιφέρειαν τοῦ ὁποίου ἔξηπλοῦτο ὁ κατάδικος πρὸς τιμωρίαν.—**δειχθήσεται**—θὰ ἀποκαλυφθῆ, θὰ ἔλθῃ εἰς τὸ φῶς.

7.

ΚΡΑΤΗΤΟΣ ΚΑΙ ΔΙΟΓΕΝΟΥΣ

1. **Κράτης**· κυνικός φιλόσοφος ἐκ Θηβῶν.—**ὀλκᾶς**· φορητὸν πλοῖον.—**ἀνεψιὸς**=ἐξάδελφος.—**ἀνακείρω**=σηκῶνω ἐπάνω ἀπὸ τὴν γῆν (ἐπὶ παλαιστοῦ, ὁ ὁποῖος ἀγωνίζεται νὰ καταβάλῃ τὸν ἀντίπαλον).—**ἢ μ' ἀνάειρ' ἢ ἐγὼ σε**=ἢ ἐσὺ νὰ μὲ σηκώσης νεκρὸν (καὶ νὰ λάβῃς τὴν περιουσίαν μου) ἢ ἐγὼ σέ. Τὸν στίχον τοῦτον λέγει ὁ Τελαμώνιος Αἴας πρὸς τὸν Ὀδυσσεά ἐν Ἰλ. Ψ. 725.—**ἠλικιῶται**=συνομήλικοι.—**ὑπερβαλλόμενοι ἀλλήλους τῇ κολακείᾳ**=διαγωνιζόμενοι, ποιὸς νὰ περάσῃ τὸν ἄλλον εἰς τὴν κολακείαν.—**τεκμαίρομαι**=συμπεραίνω, προβλέπω.—**Χαλδαίων παῖδες**· οἱ Χαλδαῖοι ἦσαν ἱερεῖς τῶν Βαβυλωνίων, γνωστοὶ ὡς ἀστρονόμοι καὶ ὄνειροκρίται.—**Πύθιος**· ὁ ἐν Δελφοῖς Ἀπόλλων.—**ἄρτι μὲν . . . ἄρτι δέ**=ἄλλοτε μὲν, ἄλλοτε δέ.—**τάλαντον**=ἡ ζυγαριά.—**ῥέπω**=κλίνω πρὸς τὸ ἓνα μέρος.

2. **Σικυῶν**· ἴδε διάλογον 3.—**Κίρρα**· λιμὴν τῶν Δελφῶν, ἢ Ἰτέα.—**κατὰ μέσον τὸν πόρον**=εἰς τὸ μέσον τοῦ στενοῦ περάματος τῆς θαλάσσης.—**Ἰάπυξ**· βορειοδυτικὸς ἄνεμος, ὁ Ἀργέστης (μαῖστρος).

3. **Ἀντισθένης**· μαθητὴς τοῦ Σωκράτους, θεμελιωτῆς τῆς κυνικῆς Σχολῆς.—**κότινος**=ἀγριελαία.—**τὸν πίθον**· διότι ὁ Διογένης διέμενε συνήθως ἐντὸς πίθου ἐν Κορίνθῳ.—**χοῖνιξ**· μέτρον σίτου.—**τίνα ταῦτα φῆς ;**=τίνα ἐστὶ ταῦτα, ᾧ φῆς ;—**παρρησία**=θάραξ τῆς γνώμης.—**εἰκότως**=εὐλόγως, μὲ τὸ δίκιο τους.—**διερρηκότες** (διαρρέω) **ὑπὸ τῆς τρυφῆς**=ἐξηνητλημένοι ἀπὸ τὴν μαλθακότητα, σάπιοι ἀπὸ τὰς ὕλικὰς ἀπολαύσεις.—**σαπρὸς**=σάπιος, ἐφθαρμένος.—**στέγω**=φυλάττω, συγκρατῶ.—**αἱ τοῦ Δαναοῦ . . . παρθένοι**· αἱ 49 θυγατέρες τοῦ Δαναοῦ, βασιλέως τῆς Αἰγύπτου, φονεύσασαι τοὺς ἄνδρας τῶν κατεδικάσθησαν εἰς τὸν ἄδην νὰ ἀντλοῦν ἀκαταπαύστως εἰς τρυπημένον πίθον, ἐξ οὗ καὶ ἡ παροιμία «ἀντλεῖν εἰς πίθον Δαναίδων» λεγομένη ἐπὶ τῶν ματαιοπονούντων.—**αὗται**=αἱ γνωσταί.—**τετρημένον**· παρακ τοῦ τετραίνω=τροπῶ.

8.

ΜΕΝΙΠΠΟΥ ΚΑΙ ΤΑΝΤΑΛΟΥ

1. **Τάνταλος**· μυθικός βσιλεύς τῆς Φρυγίας· διὰ τὴν πα-
 νουργίαν καὶ τὴν σκληρότητά του κατεδικάσθη ὑπὸ τῶν θεῶν νὰ
 ὑφίσταται τὸ μαρτύριον, περὶ τοῦ ὁποίου ὁ λόγος ἐδῶ.—**οὕτως**
ἀργὸς εἶ, ὡς . . . πιεῖν=τόσον ὀκνηρὸς (τεμπέλης) εἶσαι, ὥστε
 νὰ μὴ κύψῃς νὰ πῆς.—**ἀρυσάμενος**· τοῦ ἀρύτομαι=λαμβάνω
 ὕδωρ, ἀντλῶ.—**κοίλῃ τῇ χειρὶ**=διὰ τοῦ κοιλώματος τῆς πα-
 λάμης, μὲ τὴ χούφτα.—**ἦν δέ ποτε ἀρύσωμαι καὶ προσε-**
νέγκω τῷ στόματι=ἐὰν δὲ καμμιά φορὰ ἀντλήσω (πάρω μὲ
 τὸ χέρι μου) καὶ πλησιάσω εἰς τὸ στόμα μου.—**οὐ φθάνω βρέ-**
ξας ἄκρον χεῖλος καὶ . . . διαρρουὲν οὐκ οἶδ' ὅπως . . .
ἀπολείπει ξηρὰν τὴν χεῖρά μοι=δὲν προφθάνω νὰ βρέξω
 τὰ ἄκρα τῶν χειλῶν μου καὶ ἀμέσως, ἀφοῦ χυθῆ διὰ μέσου τῶν
 δακτύλων μου, δὲν ξαίρω πῶς, μοῦ ἀφήνει ἐκ νέου ἀδειανὸ τὸ
 χέρι.—**τεράστιος**=τερατώδης.—**ἀτάρ'** σύνδεσμος=ἀλλά.—**τί**
δαὶ (=δὴ) καὶ δέη τοῦ πιεῖν;=ποῖαν τάχα ἀνάγκην ἔχεις
 νὰ πῆς;—**που**· εἰς τὸ ὄρος Σίπυλον τῆς Λυδίας.

2 **ἔνδεια**=ἔλλειψις, στέρησις.—**τοῦτο δ' οὖν . . . τῆς κα-**
ταδίκης . . . τό . . .=αὐτὸ ἴσα ἴσα εἶναι κόλασις, τὸ νὰ . . .—
μηδὲν δεόμενον=χωρὶς νὰ ἔχω καμμίαν ἀνάγκην.—**ληρῶ**=
 φλυαρῶ, λέγω ἀνοησίας.—**ὡς ἀληθῶς**=ἀληθέστατα, πραγματι-
 κῶς.—**ἀκράτου γε ἔλλεβόρου**=καθαροῦ ἀσφαλῶς ἔλλεβόρου·
 ὁ δὲ ἔλλεβόρος ἦτο βοτάνη, τὴν ὁποίαν μετεχειρίζοντο οἱ ἀρ-
 χαῖοι ὡς εἰδικὸν φάρμακον κατὰ πολλῶν νοσημάτων, κυρίως δὲ
 κατὰ τῆς παραφροσύνης.—**δεδηγμένοις**· τοῦ δάκνομαι=δαγκά-
 νομαι.—**ἀναίνομαι**=ἀρνοῦμαι.—**γένειτό μοι μόνον**=ἀρκεῖ,
 μακάρι, μόνον νὰ τὸν ἔχω.—**πίεται**· μέλλ. τοῦ πίνω.—**τοῦ**
ὑδατος αὐτοῦς οὐχ ὑπομένοντος=διότι τὸ ὕδωρ δὲν τοὺς
 περιμένει (τοὺς φεύγει ἀπ' ἐμπρός τους).

9.

ΜΕΝΙΠΠΟΥ ΚΑΙ ΕΡΜΟΥ

1. **ξενάγησόν με νήλυν ὄντα**=κάμε μου τὸν ξεναγόν, ὁδήγησέ με, διότι εἶμαι νεοφερμένος.—**οὐ σχολή μοι** ἔνν. **ἔστι**=δὲν ἔχω καιρόν.—**Υάκινθος** καὶ **Νάρκισσος**: μυθικοὶ νεανίαὶ περίφημοι διὰ τὴν ὠραιότητά των.—**Τυρῶ** καὶ **Λήδα**: μυθικαὶ γυναῖκες περιβόητοι ἐπίσης διὰ τὸ κάλλος των.—**Νιρεύς**: ἴδε διάλογον 13.—**ἔοικας καταφρονεῖν**=φαίνεται, ὅτι περιφρονεῖς.—**οὐ γὰρ ἂν διαγνοίην**=διότι δὲν ἠμπορῶ νὰ καταλάβω, νὰ διακρίνω.

2. **ἀνεμέσητον**=ἔκεῖνο, τὸ ὁποῖον δὲν δύναται τις νὰ κατακρίνη, νὰ μεμφθῆ.—**τοιῆδ' ἀμφὶ γυναικί**=ἀμφὶ τοιῆδε γυναικί=περὶ τοιαύτης γυναικός: στίχος ἀπὸ τὸν Ὅμηρον, τὸν ὁποῖον εἶπαν οἱ γέροντες Τρωῆς, ὅταν εἶδαν νὰ περνᾷ ἀπ' ἐμπρός των ἡ Ἑλένη, ὅτι δηλ. ἀξίζει χάριν τοιαύτης γυναικός νὰ ὑποφέρῃ κανεὶς πολὺν χρόνον.—**ἄλγεα πάσχω**=δοκιμάζω θλίψεις, ὑποφέρω.—**ἀνθῶ**=ἀκμάζω, ἔχω δροσερότητα.—**χρόα**=**χροιά**=χρῶμα.—**εἰ μὴ συνίεσαν . . . πονοῦντες**=διότι δὲν ἀντελαμβάνοντο, ὅτι ἐκοπίαζαν, ἠγωνίζοντο.—**ἀπανθῶ**=μαραίνομαι, χάνω τὴν δροσερότητά μου.—**καταβάλλω ἑμαυτὸν**=ἔπαπλόνομαι.—**μετελεύσομαι**: ἴδε διὰ λ. 3.

10.

ΜΕΝΙΠΠΟΥ ΚΑΙ ΑΙΑΚΟΥ

1. **Αιακός**: πρόσωπον μυθικόν: ἐφημίζετο διὰ τὴν δικαιοσύνην καὶ τὴν εὐσέβειάν του, διὸ μετὰ θάνατον ἔγινε δικαστὴς ἐν τῷ Ἰᾶδῃ.—**πρὸς τοῦ Πλούτωνος**=δι' ὄνομα τοῦ Πλούτωνος. Ψηφιοποιήθηκε ἀπὸ τὸ Ἰνστιτούτο Ἐκπαιδευτικῆς Πολιτικῆς

νος, σὲ ἐξορκίζω εἰς τὸν Πλούτωνα.—**περιήγησά μοι**—δειξέ μου, παρακαλῶ.—**κεφαλαιῶδη**—κυριώτερα, ἀξιοσημείωτα.—**Κέρβερος**· κύων μέγας τοῦ ἄδου ἔχων 50 κεφαλὰς ἢ, κατ' ἄλλους, τρικέφαλος.—**τὴν λίμνην**· δηλ. τὴν Ἀχερουσίαν.—**Πυριφλεγέθων ἢ Φλεγέθων**· ὁ περιβάλλων τὸν Τάρταρον ὑποκάτω τῆς γῆς ποταμός.—**πυλωρῶ**—εἶμαι φύλαξ τῶν πυλῶν.—**τὸν βασιλέα**· τοῦ ἄδου· δηλαδή;—**Ἐρινῦς**· αἱ Ἐρινύες ἐλατρεῦντο ὡς θεαὶ τιμωροὶ τῶν ἐν τῷ ἄδῃ κακῶν.—**Ἀγαμέμνων**· ἀρχιστρατήγος τῶν στρατευσάντων εἰς Τροίαν.—**Ἀχιλλεύς**· ὁ ἀνδρειότατος πάντων τῶν Ἑλλήνων.—**Ἰδομενεύς**· βασιλεὺς τῆς Κρήτης, διακριθεὶς κατὰ τὸν Τρωικὸν πόλεμον.—**Ὀδυσσεύς**· ὁ γνωστότατος βασιλεὺς τῆς Ἰθάκης.—**Αἴας**· ὁ Τελαμώνιος ἐπικαλούμενος, υἱὸς τοῦ βασιλέως τῆς Σαλαμῖνος Τελαμώνος, ὁ ἀνδρειότατος τῶν Ἑλλήνων μετὰ τὸν Ἀχιλλέα.—**Διομήδης**· βασιλεὺς τοῦ Ἄργους· ἐξεστράτευσε μετὰ 90 πλοίων εἰς Τροίαν καὶ ἠγωνίσθη λαμπρά.

2. τῶν ραψωδιῶν τὰ κεφάλαια—οἱ σπουδαιότεροι ἥρωες τῶν ποιημάτων σου.—**λῆρος** (ὁ)—ἀνοησία, μωρολογία.—**ἄμενηνὰ . . . κάρηνα**—φασματώδεις κεφαλαί, κρανία.—**Κῦρος**· ὁ πρεσβύτερος λεγόμενος, ὁ ἰδρυτὴς τοῦ Περσικοῦ κράτους.—**Σαρδανάπαλλος**· ἴδε διάλογον 2.—**Μίδας**· ἴδε διάλογον 2.—**εἶτα**· ἐν ἀρχῇ ἐρωτήσεως ἐκφράζει ἐκκληξιν, θαυμασμόν, ὀργήν· ἔδῳ τί ἐκ τούτων;—**διὰ τῶν ὄρων**—διὰ τῶν ὄρέων· ἐννοεῖ τὴν ὑπὸ τοῦ Ξέρξου διόρυξιν τοῦ Ἄθω, ἵνα διέλθῃ ἐκεῖθεν ἀσφαλές στερον ὁ στόλος του.—**πατάξω κατὰ κόρης**—νά τοῦ δώσω μιὰ εἰς τὸ κεφάλι, εἰς τὸ κούτελο.—**διαθρύπτεις**—τοῦ σπᾶς, θὰ τοῦ κάμης θρούμματα (κομμάτια).—**προσπύσομαί γε . . . ἀνδρὸν ὄντι**—τοὐλάχιστον θὰ τὸν πύσω, ἀφοῦ εἶναι ἀρσενικοθήλυκος, γυναικοφέρνει.

3. Πυθαγόρας· ἐκ Σάμου, ἰδρυτὴς τῆς ὁμωνύμου φιλοσοφικῆς Σχολῆς· ἐπίστεινεν εἰς τὴν μετεμψύχωσιν καὶ ἔλεγεν, ὅτι ἡ ψυχὴ του ἦτο ἡ ψυχὴ τοῦ Εὐφόρβου.—**Εὐφορβος**· εἷς τῶν ἀνδρειοτέρων Τρώων, πληγώσας τὸν Πάτροκλον καὶ φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Μενελάου.—**χρυσσοῦς ὁ μηρός**· κατὰ τὸν Λουκιανόν, ὁ ὅποιος παρέλαβε βέβαια τὴν σχετικὴν παράδοσιν ἀπὸ τοὺς προγενεστέρους του, ὁ Πυθαγόρας διέδιδεν, ὅτι εἶχε χρυ-

σοῦν μῆριον, ἵνα τὸν πιστεύσουν οἱ Κροτωνιαῖται ὡς θεὸν Ἀπόλλωνα.— **ᾧγαθὲ**==ᾧ ἀγαθὲ==καλέ μου φίλε.— **δόγμα**=γνώμη, δοξασία.— **ὡς οὐδὲν . . . κύαμοι . . . ἐνθάδε**=ᾧτι οἱ κύαμοι (τὰ κουκκιά) ἐνταῦθα δὲν ἔχουν οὐδὲν κοινὸν πρὸς τὰς κεφαλὰς τῶν γονέων ἡμῶν. Οἱ Πυθαγόρειοι δὲν ἔτρωγον τὰ κουκκιά ὡς περιέχοντα ἔντομα· ἐδῶ λοιπὸν ὁ Λουκ. σατιρίζει τὸν Πυθαγ. ὡς πιστεύοντα, ὅτι ὁ τρώγων κουκκιά εἶναι ὡσάν νὰ τρώγῃ τὰς κεφαλὰς τῶν προγόνων του, διότι ἐντὸς αὐτῶν εὐρίσκονται τὰ γνωστὰ ἔντομα, αἱ πιθαναὶ ψυχαὶ τῶν προγόνων του.— **Θαλῆς**· ὁ γνωστὸς Μιλήσιος φιλόσοφος.— **Πιττακός**· ἐκ Μυτιλήνης.

4. **σποδοῦ πλέως**=γεμᾶτος ἀπὸ στάκτην.— **ἐγκρυφίας ἄρτος**=ψωμὶ ψημένον εἰς τὴ χάβολη.— **φλύκταινα**=φουσαλλίς τοῦ δέρματος προσελθοῦσα ἀπὸ κάψιμον, φουσκύλα.— **ὁ τὰς φλυκταίνας ἐξηνθηκώς**=ὁ ὁποῖος εἶναι γεμᾶτος ἀπὸ φουσκάλεις.— **Ἐμπεδοκλῆς**· φιλόσοφος ἐξ Ἀκράγαντος, περὶ τοῦ ὁποίου ἐλέγετο, ὅτι ἐρρίφθη εἰς τὸν κρατῆρα τῆς Αἴτνης μετὰ χάλκινα ὑποδήματα. Ἐνταῦθα ὁ Λουκ. τὸν εἰρωνεύεται διὰ τοῦτο.— **ἡμίφθος**=μισοψημένος.— **μελαγχολία**=νόσημα, τρέλλα ἐκ μελαγχολίας.— **τύφος**=ἀλαζονεία.— **κέρυζα**=συναχὴ μεταφορ.=βλακεία.— **κρηπίς**=ὑπόδημα.— **τὸ σόφισμα**=τὸ τέχνασμα, ὁ δόλος.— **ᾠνησεν**· τοῦ ὁ. ὀνίνημι=ᾠφελῶ.— **ἐφωράθης τεθνεώς**=εὐρέθης νεκρός. Ὑπῆρχε παράδοσις, ὅτι ὁ Ἐμπεδοκλῆς, ἵνα πιστευθῇ ἡ ἀνάληψίς του εἰς τοὺς οὐρανοὺς καὶ ἡ θεία καταγωγή του, ἐρρίφθη εἰς τὸν κρατῆρα τῆς Αἴτνης, ὁ ὁποῖος μετὰ ταῦτα τὸν ἐπρόδωκεν ἐκβαλὼν ἐν τῶν ὑποδημάτων του.— **Νέστωρ καὶ Παλαμῆδους**· ἑλληνικῶν ἡρώων τοῦ Τρωικοῦ πολέμου· ὁ Νέστωρ, βασιλεὺς τῆς Πύλου, ἐπαινεῖται ἀπὸ τὸν Ὅμηρον διὰ τὴν σύνεσιν καὶ τὴν εὐφροδείαν του, ὁ δὲ Παλαμῆδης, υἱὸς τοῦ βασιλέως τῆς Εὐβοίας Ναυπλίου, διὰ τὴν δραστηριότητα καὶ τὴν δέξυδέρκειαν αὐτοῦ, διὰ τὰς ὁποίας φθονηθεὶς κατεδικάσθη ἀδίκως — ὡς ὁ Σωκράτης— εἰς θάνατον.— **σιμὸς**=ὁ ἔχων πεπλεγμένην τὴν ὄϊνα, πλατσουρομύτης.

5. **τί τὰ ἐν Ἀθήναις**=πῶς πηγαίνουν τὰ πράγματα εἰς τὰς Ἀθήνας, τί νέα ἀπὸ τὰς Ἀθήνας ; — **ἄκροι φιλόσοφοι**·

ἔνν. **Δόξειαν ἄν.**—**Ἀριστιππος**· φιλόσοφος ἐκ Κυρήνης, μαθητῆς τοῦ Σωκράτους, ἰδρυτῆς τῆς Κυρηναϊκῆς λεγομένης Σχολῆς, ἣ ὁποία ἐδίδασκεν, ὅτι ὅλαι αἱ πράξεις τοῦ ἀνθρώπου πρέπει νὰ τείνουν εἰς τὴν εὐχαρίστησίν του.—**Πλάτων**· ὁ γνωστός ἄθηναῖος φιλόσοφος, νεώτερος κάπως τοῦ Ἀριστιππου. Παρέμεινε ἐπὶ καιρὸν εἰς τὴν αὐλὴν τῶν τυράννων τῶν Συρακουσῶν Διονυσίου τοῦ πρεσβυτέρου καὶ νεωτέρου. Δι' αὐτὸ σατιρίζεται ἐδῶ ἀπὸ τὸν Μένιππον.—**ἀποπνέων μύρου**· ὁ Λουκ. σατιρίζει τὸν φιλόσοφον Ἀριστιππον ὡς θηλυπρεπῆ, ὅτι δηλ. βάζει μυρουδιὰς ἐπάνω του.—**καὶ ταῦτα οὐδὲν εἰδότα**—καὶ μάλιστα ἐνῶ δὲν ἤξευρες τίποτε. Ὁ Μεν. πειράζει τὸν Σωκρ., ὁ ὁποῖος συνήθιζε νὰ λέγη, ὅτι δὲν γνωρίζει τίποτε (**ἐν οἶδα, ὅτι οὐδὲν οἶδα**).—**εἰρωνεῖα**—προσποίησις.—**Χαρμίδης** καὶ **Φαῖδρος**· μαθηταὶ τοῦ Σωκράτους.—**Κλεινίας**· πατὴρ τοῦ Ἀλκιβιάδου.—**μέτειμί τι**—μετέρχομαι, ἐξασκῶ τι.—**ἔσαυθις**—ἄλλοτε.

11.

ΧΑΡΥΝΟΣ ΚΑΙ ΜΕΝΙΠΠΟΥ

1. τὰ πορθμεῖα—ὁ ναῦλος τῆς διαπορθμεύσεως, τῆς διὰ τοῦ πορθμεῖου μεταγωγῆς.—**ἄγχω**—πνίγω δι' ἀγχόνης, στραγγαλίζω.—**μάτην**—ἀνεξόδως.—**ὠνάμην** (ἄορ. τοῦ ὀνίναμαι)—καλὰ τὴν ἔχω, ἔκαμα τὴν τύχην μου, τὸ πρόκοψα.—**ὑπερεκτίνω τῶν νεκρῶν**—πληρῶνω διὰ τοὺς νεκρούς.—**νεωλιῶ**—σύρω τὸ πλοῖον εἰς τὴν ξηράν.—**αὐχῶ**—καυχῶμαι, ὑπερηφανεύομαι.—**προῖκα**· ἐπίορ = δωρεάν.—**ἦντλησα**· διότι τὸ πορθμεῖον ἦτο ὑπόσαθρον καὶ ἔκαμνε νερὰ (προβλ. διάλογ. β') ὡς ἐκ τούτου ἦτο ἀνάγκη νὰ μαζεύωνται τὰ νερὰ καὶ νὰ χύνωνται εἰς τὴν θάλασσαν.—**τῆς κώπης συνεπελαβόμεν**—ἐπῆρα καὶ ἐγὼ εἰς τὰ χέρια μου τὸ κουπί, συνεβοήθησα εἰς τὴν κωπηλασίαν

2. οὐδὲν ταῦτα πρὸς πορθμεῖα—αὐτὰ δὲν ἐνδιαφέρουν

καθόλου τὸν πορθμέα, δὲν ἔχουν καμμίαν σχέσιν μὲ τὸν πορθμέα.—**οὐ θέμις**· ἔνν. **ἔστι**—δὲν ἐπιτρέπεται, δὲν εἶναι δυνατόν.—**χάριεν**—νόστιμον πρᾶγμα.—**πληγὰς προσλαμβάνω**—τρώγω ξύλο, δέρομαι.—**Ἐκάτης δεῖπνον**· ἴδ. διαλ. 1 § 1.—**καὶ μὴν**—ἔ!

12.

ΔΙΟΓΕΝΟΥΣ ΚΑΙ ΜΑΥΣΩΛΟΥ

1. **ὦ Κάρ**· ὁ Μαύσωλος ἦτο βασιλεὺς τῆς Καρίας. Πρὸς τιμὴν του ἀνηγέρθη ὑπὸ τῆς συζύγου του Ἀρτεμισίας τὸ Μαυσώλειον, μεγαλοπρεπὴς τάφος, ὁ ὁποῖος ἐθεωρεῖτο ὡς ἐν τῶν ἐπιτάθναμάτων τοῦ κόσμου — **ἐπὶ τίνι μέγα φρονεῖς**;—διὰ ποῖον πρᾶγμα ὑπερηφανεύεσαι;—**ὦ Σινωπεῦ**· διότι ὁ Διογένης κατήγετο ἐκ τῆς παρὰ τὸν Πόντον ἐπιφανοῦς ἑλληνικῆς πόλεως Σινώπης.—**ὑπάγομαι**—ὑποτάσσω.—**τὰ πολλὰ καταστρεφόμενος**—ὑποτάσσω τὰ περισσότερα μέρη.—**καλὸς καὶ μέγας**—ὠραῖος καὶ ὑψηλός.—**ἡλικίος**—τόσον μέγας, ὅσος.—**εἰς κάλλος ἐξησκημένον**—καλλιτεχνικῶς κατειργασμένον.—**εἰκάζω**—ἀπεικονίζω, κατασκευάζω εἰκόνας.—**ἵππων καὶ ἀνδρῶν ἐς τὸ ἀκριβέστατον εἰκασμένων**—ἐν ᾧ ἵπποι καὶ ἄνδρες μὲ μεγίστην ἀκριβείαν εἶναι ἀπεικονισμένοι.—**λίθου τοῦ καλλίστου**—ἀπὸ ὠραιότατον μάρμαρον.—**νεῶς**—ναός.

2. **ἐλοίμεθα**· τοῦ **αἰροῦμαι**—ἐκλέγω.—**πέρι**· ἢ πρόθεσις περὶ μετ' ἀναστροφῆς τοῦ τόνου.—**ἔχω εἰπεῖν**—δύναμαι νὰ εἶπω.—**προφαίνομεν**—προβάλλομεν, δεικνύομεν.—**τὰς ῥίνας ἀποσεσιμώμεθα** (ἀποσιμῶμαι - οὔμαι)—ἔχομεν πεπλατυσμένας τὰς ῥίνας, εἴμεθα πλατομύτηδες (λόγω τῆς γυμνότητος τοῦ κρανίου).—**φιλοτιμοῦμαι πρὸς τοὺς ξένους**—καυχῶμαι πρὸς τοὺς ξένους.—**ὡς δὴ τι μέγα οἰκοδόμημα αὐτοῖς ἐστι**—ὅτι τάχα ἔχουν ἓνα πολὺ μεγάλο οἰκοδόμημα.—**μᾶλλον ἀχθοφορεῖς**—περισσότερον βᾶρος σηκώνεις.—**τηλικούτος**—τόσον μέγας.

3. **άνόνητος**=άνωφελής.—**ού γάρ** ένν. ισότιμος έσται.—**οιμώζεται**=θα στενάξει, θα σκούξει από τὸ κακό του.—**ῥετο τοῦ οἴομαι ἢ οἶμαι**=φαντάζομαι.—**οὐδὲ γάρ** ἔμελεν αὐτῷ **τούτου**=διότι δὲν ἐφρόντιζεν αὐτὸς περὶ τούτου, δὲν τὸν ἐννοιαζε δι' αὐτό.—**λόγον . . . καταλέλοιπε**=ἄφησε μνήμην.—**άνδραποδώδης**=δουλοπρεπής, ποταπός.—**έν βεβαιοτέρῳ χωρίῳ**=εἰς τόπον στερεώτερον (δηλ. εἰς τὴν μνήμην τῶν ανθρώπων, εἰς τὴν ἱστορίαν).

13.

ΝΙΡΕΩΣ ΚΑΙ ΘΕΡΣΙΤΟΥ ΚΑΙ ΜΕΝΙΠΠΟΥ

1. **Νιρέυς**: ἐκ Σύμης, ἐπαινεῖται ἀπὸ τὸν Ὅμηρον ὡς ὁ ὠραιότερος τῶν ἐκστρατευσάντων κατὰ τῆς Τροίας Ἀχαιῶν ('Ἰλ. Β. 671)· ὁ δὲ **Θερσίτης** χλευάζεται ὡς ὁ ἀσχημότατος ('Ἰλ. Β. 212-271).—**φοξὸς**=ὄξυκέφαλος, πεπονοκέφαλος.—**ψεδνὸς**=φαλακρός.—**ἠγοῦμαι**=νομίζω.

2. **ταύτη**: ἐπίρρημα=κατὰ τοῦτο.—**εὐθρυπτος**=εὐθραυστος.—**ἀλαπαδνὸς**=ἀσθενικός, λεπτοκαμωμένος.—**ἔρω**: προστακτικὴ μέσ. ἀορ. β' τοῦ ἔρωτῶ.—**ἴσασιν**: τοῦ ἴ. **οἶδα**=γνωρίζω.

14.

ΜΕΝΙΠΠΟΥ ΚΑΙ ΧΕΙΡΩΝΟΣ

1. **Χείρων**: εἰς τῶν Κενταύρων, ἀπὸ τοὺς ὁποίους ὅμως διέφερε πολύ. Ἐφημίζετο ὡς δίκαιος καὶ σοφός. Ἀθάνατος ὦν παρετήθη τῆς ἀθανασίας ὑπὲρ τοῦ Προμηθεύς.—**τίς δαί σε ἔρω**ς Ψηφιοποιήθηκε ἀπὸ τὸ Ἰνστιτούτο Ἐκπαιδευτικῆς Πολιτικῆς

=ποία δὰ ἐπιθυμία.—**ἀνεράστου τοῖς πολλοῖς χρήματος**=
πράγματος, τὸ ὅποιον πολλοὶ δὲν ἐπιθυμοῦσιν, ἀνεπιθυμήτου εἰς
τὸν πολὺν κόσμον.—**αἱ ὄραι**=αἱ ἐποχαὶ τοῦ ἔτους.—**αἱ αὐ-**
ταί· ἐνν. **εἰσίν**.—**ἐνεπλήσθην** (τοῦ ὄ. ἐμπίπλαμαι) **γούν**
=ἐχόρτασα λοιπόν.—**οὐ γὰρ ἐν τῷ αὐτῷ ἀεὶ, ἀλλὰ καὶ**
ἐν τῷ μὴ μετασχεῖν ὅλως τὸ τερπνὸν ἦν=διότι τὸ τερ-
πνὸν ὑπάρχει ὄχι μόνον εἰς τὸ νὰ ἔχη κανεὶς πάντοτε τὰ ἴδια
πράγματα, ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν τελείαν στέρησιν. Ἡ συνεχὴς ἀπό-
λαυσις τῶν ἀγαθῶν φέρει τὸν κόρον, ἐν ᾧ εὐχαριστεῖται κανεὶς
προσπαθῶν ν' ἀποκτήσῃ, ὅ,τι δὲν ἔχει.—**προελόμενος**· τοῦ
προαιροῦμαι=προτιμῶ.

2. δημοτικὸς=ἀγαπητὸς εἰς τὸν λαόν· καθόλου εὐχάριτος.
ἀνεπιδεῆς=ὃ μὴ ἔχων ἀνάγκην.—**μὴ περιπίπτῃς σεαυτῷ**=
μήπως πίπτῃς εἰς τὴν παγίδα, τὴν ὁποίαν ἔστησες ὁ ἴδιος, μήπως
εὐρίσκεσαι εἰς ἀντίφασιν μὲ τὸν ἑαυτόν σου.—**προσκορῆς**=τὸ
προκαλοῦν ἀηδίαν, τὸ ἀηδές.—**τί οὖν ἂν πάθοι τις**=τί λοιπόν
νὰ κάνῃ κανεὶς, τί νὰ κάνῃ ; — **ἀγαπῶ τοῖς παροῦσι**=μένω
εὐχαριστημένος ἀπὸ τὴν παροῦσάν μου κατάστασιν.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 9 Σεπτεμβρίου 1933

ΥΠΟΥΡΓΕΙΟΝ ΠΑΙΔΕΙΑΣ ΚΑΙ ΘΡΗΣΚΕΥΜΑΤΩΝ

Ἀριθ. Πρωτ. 14429 / 12238
Διεκπ.

Πρὸς τὸν κ. Ἰωάννην Ν. Σιδέρην

Βιβλιοεξδοτήν

Ἀνακοινοῦμεν ὑμῖν ὅτι διὰ ταῦταριθμοῦ ὑπουργικῆς ἀποφάσεως ἐκδοθείσης τὴν 12 Αὐγούστου 1932 καὶ δημοσιευθείσης τὴν 29ην Αὐγούστου εἰς τὸ ὑπ' ἀριθ. 80 φύλλον τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως, ἐνεκρίθη συμφώνως πρὸς τὰς διατάξεις τοῦ νόμου 5045 καὶ τὴν ἀπόφασιν τῆς οἰκείας κριτικῆς ἐπιτροπῆς, τὴν περιλαμβανομένην εἰς τὸ ὑπ' ἀριθ. 461 πρακτικὸν τοῦ Ἐκπαιδευτικοῦ Γνωμοδοτικοῦ Συμβουλίου, τὸ ὑπὸ τὸν τίτλον «*Ἐκλογαὶ ἐκ τῶν νεκρικῶν διαλόγων τοῦ Δουκιανοῦ*» τῶν Χρ. Παπαναστασίου καὶ Ν. Φραγκίσκου βιβλίον τῶν ὡς διδακτικὸν βιβλίον πρὸς χρῆσιν τῶν μαθητῶν τῆς Α' τάξεως τῶν Γυμνασίων διὰ **μίαν πενταετίαν** ἀρχομένην ἀπὸ τοῦ σχολικοῦ ἔτους 1932—1933 ὑπὸ τὸν ὅρον ὅπως κατὰ τὴν ἐκτύπωσιν τοῦ βιβλίου τούτου συμμορφωθῆτε πρὸς τὰς ὑποδείξεις τῆς κριτικῆς ἐπιτροπῆς.

Ἐντολῇ τοῦ Ὑπουργοῦ

Ὁ Διευθυντής

(**Τ. Σ.**) **Ε. ΚΑΚΟΥΡΟΣ**

Ἄρθρον βον τοῦ Προεδρικοῦ Διατάγματος

«*Περὶ τοῦ τρόπου τῆς διατιμῆσεως τῶν ἐγκριμένων διδακτικῶν βιβλίων*»

Τὰ διδακτικὰ βιβλία τὰ πωλούμενα μακρὰν τοῦ τόπου τῆς ἐκδόσεώς των ἐπιτρέπεται νὰ πωλῶνται ἐπὶ τιμῇ ἀνωτέρα κατὰ 15% τῆς ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ παρόντος Διατάγματος κανονισθείσης ἀνεβιβλιοσήμου τιμῆς πρὸς ἀντιμετώπισιν τῆς δαπάνης συσκευῆς καὶ τῶν ταχυδρομικῶν τελῶν, ὑπὸ τὸν ὅρον ὅπως ἐπὶ τοῦ ἐσωτερικοῦ μέρους τοῦ ἐξωφύλλου ἢ τῆς τελευταίας σελίδος τούτου ἐκτυπῶνται τὸ παρὸν ἄρθρον.